

PREMSA
TORTOSA

Artà

ANY VII. NÚM. 56 - SEGONA ÈPOCA - PERIÒDIC INDEPENDENT D'INFORMACIÓ LOCAL - FEBRER 1991

Les carnestoltes enguany han tengut un teló de fons d'una guerra que demostra el fracàs d'una Humanitat que, albiurem el segle XXI, no ha estat capaç encara d'entendre's sense arribar a la destrucció.

El nostre poble, la nostra gent, té ganes de festa perquè l'esperit necessita més esplai, quan més prop es l'esplai.

Estimat lector, mes en so de pau, que mai vet aquí el nostre Artà del febrer de 1991.

Salut per a tota la vostra gent!

PLAÇA DE JOAN GINARD FERRER, «SARASATE»

Maquetatge i dibuix: ARPO

Fotografia:

Julio Infante

Miquel Mestre Ginard

Repartidor:

Joan Bujosa Tous

Coordiació:

Juan Terrassa Sancho

Juan Bujosa Tous

Redacció:

Serafi Guiscafré

Mª Àngels Piñero

Pep Mislata

Tomeu Femenies Sard

Biel Tous

Josep Cantó Planisi

Joan Sard

Arpo

Col·laboradors:

Antoni Ginard

Mª Dolors Bonafin

Miquel Bota Totxo

Josep Melià

Miquel Morey

Miquel Mestre Ginard

Dr. Miquel Mestre Genovard

Jordi Guillem

Pseudònims:

En Pinxo de Son Recuit

Es Santanyiner

Un de fora poble

Nureduna

Gafese

Administració:

R.S.N.

Cobrança:

Matías Pastor

Direcció Artà:

C/ Cardenal Despuig, n° 8-10

Tel. 83 60 05 - 83 66 52

Publicitat: 83 66 52 - 83 60 05

ARTÀ: No se responsabiliza de los conceptos vertidos por sus colaboradores, ni se identifica necesariamente con ellos. La opinión de la Revista se expresa únicamente a través del artículo editorial.

Dipòsit Legal PM 203-1983

Impressió: Informacions Llevant

Tel. 55 03 28. MANACOR

Imponderables que no vienen al caso, han impedido realizar el proyecto que habíamos divulgado: celebrar una exposición antológica de nuestro escultor, y la edición del Catálogo definitivo.

La precaria salud de su viuda, María Olvido, ya en camino de solución, y otros contratiempos impidieron ordenar el caos que Joan atesoraba de sus abundantes exposiciones. Hay que destacar que hemos recibido la colaboración de quienes son propietarios de obras suyas, en el sentido de prestarse a aportarlas para la antológica. Es un gesto que agradecemos muy de veras y del que tomamos nota, pues confiamos poder cumplir lo prometido, en el caso de que desde «Sa Nostra» resuelvan positivamente nuestra petición, que haríamos extensiva al Ayuntamiento.

En la misma acepción, debemos insistir en la resolución, por parte del Consistorio, de una petición que tuvo entrada en el mismo con el n° 2969, de fecha nueve de agosto del pasado año, para que Sarasate fuera nombrado hijo predilecto (o ilustre),

dedicándole la plazoleta en la que está emplazado el monumento que él regaló al Pueblo de Artà.

No entendemos la negligencia ni la cicatería de nuestros ediles, si bien nos corroe la sospecha de que exista una resistencia a reconocer méritos ajenos en quienes tienen poder de decisión desde las poltronas de La Sala.

No quisiéramos tener que imputarles el mantener un candil debajo del celerrín, para que no les moleste la luz que llega a los demás mortales. Sufrido y espeso público municipal, o que lo supongan indigno de merecer el estadio superior cultural que se abrojan a sí mismos.

Tampoco quisiéramos tener que recriminarles su «cultureta» de andar en la cocina o su resistencia a un hombre que, quieránlo o no, con todas sus carencias, con todos sus defectos, hizo más por la fama de nuestro pueblo que lo que posiblemente hará cualquiera de ellos en toda su vida.

Y menos desearíamos suponer que el descuido sea debido a que se haya presentado

CENTRE COMERCIAL

JONC

SABATERIA I VIRMERIA

ENCÍS

PERFUMERIA I LLENCERIA

BOUTIQUE

C/. Gran Via, 2

Tel. 83 50 66

ARTÀ

NADONS

BOUTIQUE INFANTIL

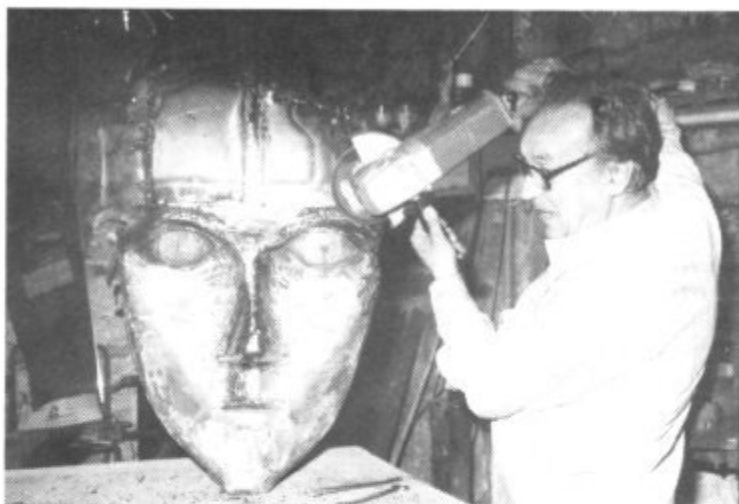
la solicitud por algún grupo político no afín, ya que sería indigno ensuciar con politiquería la obra artística de un escultor vital que no distinguía matices de ninguna especie a la hora de realizar su obra artística.

Es posible que intenten sacarse de la manga otra calle u otra plaza para no pliegarse a sugerencias de sus contrincantes políticos, minimizando al escultor a quien todos adulaban cuando pretendían algo suyo.

No es que, particularmente, nos guste la plaza a la que han dejado hecha un adefesio, con un mal gusto manifiesto, con cemento en todas sus dimensiones, olvidándose que un pueblo que cuenta en su término con piedra de singular conformación, debió escoger este material más noble, más decorativo y de mayor duración que el impersonal hormigón, sugeridor de barbaridades urbanas.

Debió destruirse definitivamente el horrible pedestal que impide la contemplación racional de la escultura a la que envilece y a la que quita belleza y efectividad.

«Artà, poble de tots», necesita que la obra de arte sea de todos con un basamento de sesenta centímetros, como máximo, y un contraste de césped haciendo juego con el acero. Una escultura transmite sensaciones

artísticas contemplando su volumen, pero también gozando su estructura e incluso tanteando sus superficies.

Sabemos que, por ahora, estas sugerencias caerán en saco roto, pero, como siempre, queremos expresar nuestra libre opinión.

Necesitamos la libertad de proclamarla como la usaba Sarasate para expresarse estéticamente.

Una súplica:

Lleved esta cuestión al pleno cuanto antes; y sepamos, sepa el pueblo, quién o

quiénes se niegan a tener a Joan Ginard como hijo predilecto; aparte de la plaza del monumento sin una placa con su nombre.

Sepámoslo, para que podamos decirle:

Es inútil tratar de velar, celar y esconder los méritos de quien durante su vida daba con su vitalidad, una distinta dimensión a nuestras calles. Cuando ya no haya memoria de tu existencia, los monumentos y Sarasate seguirán vivos, aunque te empeñaras, con tu falta de sensibilidad, en sepultarlo otra vez.

Sa Colònia de Sant Pere

Pasadas las Fiestas de Navidad, Fin de Año y Reyes, reemprendemos nuestras tareas normales, tratando de conseguir que en el año 1.991 las cosas sigan su rumbo, a ser posible sin tropiezos ni sorpresas desagradables, sino con ilusión, buen humor y alegría.

Y como en las pasadas fiestas hubo bastante de eso, nos proponemos detallar algunos de los actos celebrados en este pequeño pueblo.

***Navidad.-** Como siempre la más simpática reunión fue la Misa del Gallo de Nochebuena. Se reunió la mayoría de habitantes de la Colonia en la Iglesia Parroquial, en donde, además de la celebración de la Eucaristía, hubo el Canto de la Sibila, interpretado por la bella jovencita Mari-Carmen López Martí, la que desgranó las estrofas con una seguridad, claridad y agradable voz, que entusiasmó a los asistentes.

A continuación María del Mar, hermana de la cantante 1ª, entonó con voz melosa, el Canto del Ángel. ¡Enhorabuena a las dos hermanas!

A la perfección de la Sibila se unieron más interpretaciones al órgano a cargo de Salvador Martí Bisbal, que hicieron las delicias de los oyentes. Toda la función fue un verdadero éxito.

Al terminar el acto religioso, hubo una chocolatada en el Club de la 3ª Edad, en donde se comentó apasionadamente lo agradable que habían resultado el canto y la música. No se olvidó tampoco al coro.

***Año Nuevo.-** Con menos bulla que la fiesta anterior transcurrió la Nochevieja y la de Año Nuevo, pues si bien los jovencitos armaron un poco de jalefío, las noches fueron tranquilas. Algunos asimismo acabaron la juerguecita tronchando algunas ramas de los tamarindos del Paseo del Mar y arrojando un contenedor de basura sobre las rocas, echándolo por encima de la barandilla que defiende de las caídas del mar desde el aparcamiento que existe junto a la

playita. No tuvo más consecuencias que la necesidad de recoger después el contenedor. En realidad sólo fue una excepción juvenil, con demostración de fuerza física.

***Fiesta de Reyes.-** Ésta fue como siempre: la alegría de los pequeños.

El sábado cinco se celebró la cabalgata de los Reyes Magos, que fue esperada y seguida por multitud de jovencitos que les habían escrito sus cartas pidiendo sus juguetes preferidos. La caravana con los tres Reyes y sus pajes, vestidos con los clásicos atuendos, entraron en la iglesia, en donde se celebró la Eucaristía y la Adoración del Niño Jesús.

Seguidamente se procedió en el local del Centro Cultural, al reparto de juguetes a los pequeños y a algunos que ya no eran muy niños. Eran de ver las miradas de gozo de los pequeñuelos, y la satisfacción de los padres al ver tan felices a sus retoños. Resultó todo muy lucido.

***Tiempo Atmosférico.-** Han seguido los vientos fuertes y temporales en el mar, acompañados de persistentes lluvias. Solamente hubo unos días soleados que nos hicieron concebir esperanzas de que habían llegado las Calmas de Enero, pero, o fueron muy cortas o aun tenemos que esperarlas.

***Estadística.-** En los números anteriores solamente habíamos dado noticias necrológicas, pero en la despedida del año las cosas han cambiado, pues se produjeron dos nacimientos durante el último mes del año 90.

El día 5 de diciembre, el matrimonio formado por Pedro Garau Mestre y Margarita Capó Gili, vieron alegrando su hogar con una hermosa niña, que va a llevar por nombre Mª Antonia.

Al día siguiente, 6-12-90, la cigüeña visitó a los esposos Mateo Morey Alzamora y Mª Isabel Planisi Gili, dejándoles un robusto niño, que se llamará Mateo.

A los venturosos padres, abuelos y demás familiares de las dos venturosas parejas, les mandamos nuestra más cordial enhorabuena, deseando que los nuevos vástagos crezcan sanos, alegres y listos para que en su día puedan ser calificados de Colonienses de Pro.

Colonia de San Pedro, enero de 1.991
José Cantó Planisi

Don Pedro Esteva Sancho, Mal, es un hombre de vasta cultura. Natural de Artà y vecino de Ciudadela, en sus años mozos fue discípulo aventajado del inolvidable Maestro D. Segundo Díaz Cordero, rivalizando en las tareas estudiantiles con Daniel Cano Cantallops y Martín Gili, Colom.

El campo de las matemáticas era su tema preferido. Por tal motivo, entró de auxiliar en la Caja Rural, entonces ubicada en la Plaza de Calvo Sotelo.

Los ires i venires de su fecunda juventud, le llevaron a instalarse definitivamente en la vecina villa de Ciudadela, en la cual asentó su vida privada y particular, creando una familia estable.

Persona de temperamento inconformista, pero dúctil al mismo tiempo, actualmente se dedica a su pasatiempo favorito: la lectura.

El Artà muestra, a continuación, una semblanza de la figura del Sr. Esteva.

El alumnado era de clase trabajadora, en general; pero había unos cuantos de la clase pudiente y media.

2.- En efecto, yo trabajé en la Caja Rural de Artà, como auxiliar del cajero, Bartolomé Alzina Font. Empecé mi labor el año 1915 y cesé el 1922, yéndome a Ciudadela en febrero del año siguiente, después de varios meses de estancia en Palma de Mallorca. Las causas de mi marcha fueron varias, siendo las principales: mi vida de estrecheces, mi reducidísimo sueldo y mi orfandad materna. Todo ello me llevó a buscar la compañía de mi padre, en una ciudad más rica y floreciente, donde he podido hallar un bienestar satisfactorio.

3.- En cuanto a mi labor en Menorca, no he sido nunca redactor periodístico, aunque he publicado muchos trabajos poéticos y literarios en el Diario «Menorca» y el «El Iris» cuando era diario y actualmente en que es semanario, componiendo un notable número de poesías inéditas, que posiblemente no verán la luz nunca.

4.- Artà, mi cuna, era en mis años mozos un pueblo gris y, salvo unos pocos comercios, cafés y profesiones particulares, dedicado plenamente a la agricultura, careciendo en general de reservas monetarias para proveerse de una alimentación con las debidas calorías. Las tiendas de comestibles expendían harina, chocolatinas, arenques en salazón y unas pocas fruterías baratas. Los cafés eran frecuentados por un reducido número de ancianos sin pensión, y algún que otro grupo juvenil los sábados y domingos, dejando algún beneficio extra a los dueños-sirvientes, que a duras penas hilvanaban un mísero jornal. Déjame, lector, contarte una anécdota: «Domingo, sobre-

RESPUESTAS A UN CUESTIONARIO

1.- Las tareas docentes del Maestro Segundo Díaz Cordero pueden ser las de cualquier otro pedagogo, pero con un interés desinteresado en grado superlativo, máxime cuando las realizaba padeciendo una cruel dolencia física que minaba implacablemente su salud. Trazaba personalmente sus deberes escolares al alumno y los corregía también personalmente, indicando donde había una falta para que no se repitiese. El edificio escolar consistía en una planta baja, no muy reluciente ni bien cuidada, que mal acogía al más del centenar de sus discípulos.

HIDROLOGÍA SUBTERRÁNEA

Realizamos estudios de alumbramientos de aguas subterráneas.

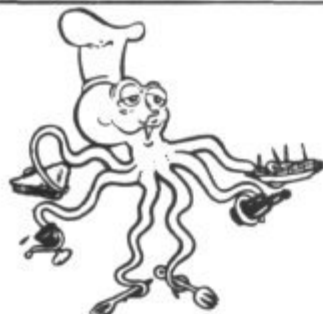
(Zaoris) con mucha experiencia. Estudios geofísicos con ingenieros cualificados. Tramitación de permisos para perforaciones y elevación de aguas subterráneas. Personal técnico

cualificado en nuestro gabinete técnico de ingeniería

(El agua es necesaria, búsquela hoy; no espere que no le dejen)

Para más informes:

Miguel Morey. C/. Pontarró, 33. ARTA (Mallorca)

BAR GRAN VÍA

ESPECIALIDAD EN:

- Tapas Variadas
- Pulpo Gallego
- Empanada Gallega
- Ribeiro

Ciutat, 35 - ARTÀ - Tel. 83 62 49

del Mestral en el año 1926, por hallarme en esa fecha en Marruecos, como soldado del Batallón expedicionario del Regt. Inf. Mahón 63, ya reducido a Compañía al mando del Capitán D. Carlos Rodríguez del Camino.

6.- El proletariado acataba mansamente el poderío de la clase potentada, por no haber surgido todavía ningún brote o chispa de descontento o sublevación, que llegarían más tarde en 1930, con el arrebato rebelde de Jaca, acaudillado por los Capitanes Galán y García Hernández, que fueron fusilados, pero que precipitaron la caída de la monarquía.

7.- El siete de septiembre de 1925, víspera de las fiestas mahonesas de Gracia (que no se celebraron en señal de duelo), salía un batallón de Regt. Inf. Mahón 63 hacia Marruecos, previa orden telefónica de la Superioridad, que había yo recibido como escribiente de guardia en las Oficinas militares dos días antes, mientras el regimiento, con su Coronel D. Jaime Vidal Villalonga al frente, practicaba ejercicios en la villa de Mercadal. El buque Jaime II, que nos conducía, fondeó en el puerto marroquí de Larache a mediodía del día nueve, desembarcando seguidamente. Mandaba en jefe el batallón su Teniente Coronel D. Arturo Guerrero Plaja, con el Comandante D. Antonio Romero García-Junceda de segundo Jefe y el Capitán D. Carlos Rodríguez del Camino, jefe de la Compañía que permaneció expedicionaria cuando, a principios de 1926, fueron expatriadas las fuerzas del 1922 y 23. Los soldados del reemplazo del 1924 quedamos en tierras africanas hasta finales de julio de 1927, aunque sin intervenir en acciones bélicas. En esos dos años de permanencia en la aridez marroquí, estuve trabajando en las oficinas o residiendo en plaza como cartero, habiéndolo hecho en la Comandancia Militar de la Circunscripción Sur, en Alcázarquivir, al mando del Coronel de Caballería D. Leopoldo García-Boloix; en la oficina del General D. Emilio González Carrasco y en la del Comandante D. Emilio Esteban Infantes, que fue Jefe de la División Azul. Conocí en Targuist a los Coroneles Mola, Galbis y otros, y estuve frente a los generales Sanjurjo, Goded y otros, habiendo recorrido en camión la pista construida por los prisioneros españoles a raíz del desastre de Annual de 1921

(continuará)

mesa; seis jovencitos amigos entraban en un café próximo a la Plaza de Marchando y piden café, coñac y purito; paga uno de ellos todas las consumiciones; da una peseta y el cafetero le devuelve aún diez céntimos».

Los personajes principales y más relevantes entonces eran D. Antonio Blanes Mestre y su hermano, D. Francisco?; los hermanos Mateo, Juan y Rafel Amorós, D. Pedro Morell Oleza; D. Pedro Font dels Olors; D. Valentín Massanet Beltrán, el eminente médico D. José Sureda Massanet, el Rector D. Gabriel Muntaner, el Juez D. Juan Sancho Lliteras, el farmacéutico D. Lorenzo Garcías Font, los médicos Planes Blanes y Quintín Blanes y alguna otra autoridad que no recuerdo.

5.- Lamento no poder corresponder a la pregunta sobre la calle

COEXA, S.A.

CONSTRUCCIONES, EXCAVACIONES Y ASFALTOS

Vía Mallorca, 36 - Tels. 56 37 48 y 56 52 67

CALA RATJADA

SAUNA - PISCINA - TENIS - SOUVENIRS

Teléfono 58 90 12

Restaurants / Bar

Club Casa Naval

BETLEM

Colonia de San Pedro

ARTÀ, MALLORCA

Bodas, Banquetes, Comida mallorquina

- La festa mes arrelada dins el nostre minvat país. Aquí la cavalcada que es celebra el sen demà de la nit bruixa dels fogarons. En Julià Sureda Grau «Butigueta» asossega la «montura» mentre posa per a la foto. El públic mirant curios.

-Aquest petit cavalcador, del qui llastimosament no en sabem el nom, demostra que si de cas la festa no la porten els blasons genètics, s'apren de ben jovenets. Tot d'una que se té sentit del ritme i se sap dominar la qualcadura.

-Preparats per anar a la beneïda. Tradicionalment sa surt d'es pins d'es tren,. No les coneixem a tots, pero baix aquest possat de pagès autèntic hi ha En Xim, es mecànic N'Andreu Dalmau, En Murtó i En Candil. Ah! Ses ullorotes hi són de més.

-Pel forat de la carrossa destriam En Biel Roses i es Rotlets disposats a menjar coques i cantar. Per molts d'anys.

-Oh ingenuïtats infantona. S'Estol d'Es fogoners amb cara de fred pero plens d'il·lusió. Què voleu? Som dia dessè de Gener!.

-I finalment uns altres preparats per a la sortida. Veim i coneixem es fills del nostre amic Toni Picó, En Manuel i N'Aina i la seva nora Maite. A les altres no les coneixem, però el nostres lectors hi posaran els noms.

ESPECÍMENS ARTANENCs

Un caràcter més artanenc, més fester i més «truios» que En Joan Metxo, no en cauen molts en romana. Aquí el teniu amb la seva cabreta que el segueix allà a on va amb un carro fet d'ell mateix. Tot-hom s'ho passa bé i en Pere Pep Gil amb En Jaume Cinto miren la feta.

Orgullós conductor d'un tractor que estira sa carrossa. En Torrens i un nebot seu que creim que nom Joan. Cançons i festa.

Oh! floret de l'artania femenívola! Frescura de l'espontaneitat. Veim N'Aina Aloia, N'Antònia Mondoia, na Jaumina i N'Aina Pistola, filla d'aquella recordada donada de San Salvador. N'Antònia Moma i altres que no destriam, coneixem o no en sabem els noms. Demanam perdó.

FESTES DE SANT ANTONI

Una altra carrossa estibada conduïda per En Canet d'Es Molí d'En Salom, cabriols i carros. Trull Sant Antonier.

Ja caminant cap a les beneïdes, En Julio Infante, el nostre fotògraf, va captar aquesta instantània que reflexa la diada matinerà de les Festes.

I, finalment, la baralla anual de Sant Antoni amb els dimonis que sols s'espanten amb la senyal de la Creu. Aquest dimoni gros ha pujat l'hàbit del Sant i guaiten unes camerrines primes que suposam resultat dels seus dijuns dins el desert egipcià. Pregam als dimonis que no maltractin tant a Sant Antoni mentres dugui aquesta magror. Mos podríem quedar sense festa.

FOTOGRAFIES OFERIDES PER:
REPORTAJES INFANTE i
FOTO-VIDEO CENTRE 2.000-U

CARTAS AL DIRECTOR

RESPUESTA A UN EDITORIAL DEL BELLPUIG

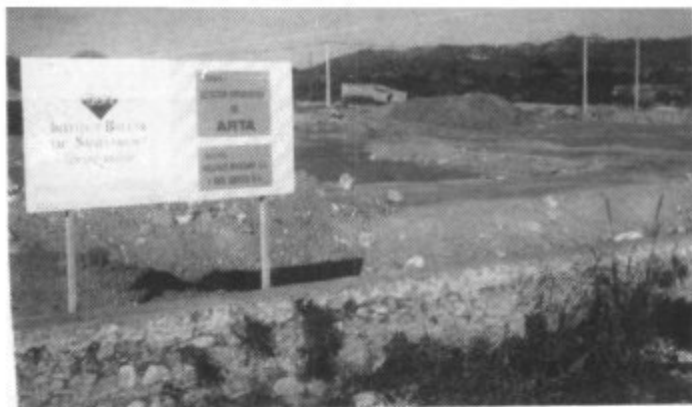
Suplicamos la inserción de la presente en respuesta a un editorial de Bellpuig cuyo título es «Obres per als externs»? Cordialment.

Obres per als externs

Siguendo la pauta de confundir a sus lectores el culturalista presenta un panorama de obras subastadas y que han sido realizadas por empresas foráneas. Olvidando la tradición empresarial de nuestro pueblo que ha trascendido siempre sobrepasando los límites de nuestro término municipal. En la memoria de todos están los Ferrer Ginard, los Ferrer Pons, Hnos Fuster, Sureda, Valls, etc.

Lo que tiene que explicarle al pueblo, señor editorialista, es que con la nefasta política de los independientes apoyados por sus acólitos socialistas, la empresa local está desapareciendo o emigrando a otros municipios porque entre nosotros no puede ni progresar ni engrandecerse. El empresario mira al futuro y huye de los lugares donde se le ponen demasniados impedimentos.

Tenemos el ejemplo del Polígono. Suponemos que dentro de unos años dirán que los empresarios de Artà no quieren invertir en él y

que son cobardes ante el porvenir. Seguramente tratarán de enmascarar haciendo olvidar que lo que se hizo fue perder el tiempo y los empresarios ya han tomado otro camino comprando en Manacor o en Capdepera ante la pasividad municipal que hace con ella nuestro pueblo sea el de menos venta de toda la Comarca.

En el momento de poner en venta el polígono se vendieron todos los solares pero, señores del editorial, han pasado dos años.

A las empresas que ahora no lo quieran ¿se les culpará también de abstención y cobardía?

Naturalmente que hoy hay pocas empresas fuertes en Artà. Con la política del grupo dominante en el Ayuntamiento las han diezado. Ahí es donde hay que buscar a los culpables de que a las obras las hagan «Els externs»

Un empresario artanense

SEGUIM «SIENDO DIFERENTES»

D'entrada, li vull donar tota la raó del món a J.C.F. El mes passat, va escriure «SEGUIMOS SIENDO DIFERENTES» (vegeu pàg. 3 del núm. de l'Artà darrer). Em fa il·lusió pensar que l'article tan ben raonat no haurà estat escrit com un que fa retxes dins l'aigua. Ni endebades.

Perquè em diuen que la qüestió tractada per J.C.F. ja és pudenta. És com aquell peix que es mossega la coa, però l'han deixat morir i, és clar, fa olor. I m'expliquen més coses:

Fins ara, hi ha hagut -sempre que s'ha tractat dels servicis xerecs d'AUMASA- massa excuses de mal pagador. Una partida d'entitats s'han passat la pilota i, és bo de veure, no s'ha arreglat ni una miconna de tot quant ha estat denunciat contra AUMASA. M'han contat que els Ajuntaments d'Artà, Capdepera i Sant Llorenç sempre s'han tret de la mànega uns motius que farien rialles, si no es tractés de coses tan serioses. Per exemple, han proclamat: «Això són coses de la Direcció General de... (carreteres o per l'estil) i de l'empresa AUMASA. Després, des de la direcció General de... ens han enviat a porgar fum, i passa que mai per mai hem sabut com es menja aquesta tal cosa. Més tard, quan qualche particular s'ha acostat a la susdita empresa, s'ha topat amb una murada de malsmodos, de gent malsofrida i amb l'educació a la sola de les sabates.

Sembla que ens trobam dins un cercle viciós. Dir que això fa oi és emprar paraules senzilles. Sia així com sia, em permet demanar al nostre Ajuntament i als ja esmentats (Capdepera i Sant Llorenç) que rompin o facin rompre el cercle farcit de vicis. Que posin fil a l'agulla, una vegada més?, per tal d'atendre, més aviat que de pressa, la queixa escrita per J.C.F., queixa que subscriurem l'estol grandidós de gent que tenim la desgràcia d'haver d'emprar sovint la camiona d'AUMASA.

Més encara: Jo vull demanar, amb tota l'ànima, que acabi aviat la tremenda injustícia de que els artanencs facem una hora i mitja de camí quan anam a Ciutat, o quan en venim si ens servim de la ja citada camiona. Només són 70 quilometres, però el viatge dura sempre devers 90 minuts. Una barbaritat! I tot, perquè AUMASA ens fa

entrar fins al centre de Manacor, on no hi hem perdut res els dies que ens toca anar a Palma, o venir-ne.

Si la camiona només tingués una aturada breu devers la benzinera o l'edifici de la Guàrdia Civil (Manacor, Carretera general), estalviaríem -gabellins, llorencins i artanencs- aquells vint o trenta minuts que perdem, miserablement, quan ens fan entrar fins ben al mig de la Ciutat de les Perles. Això té un nom, en mallorquí: és prendre el pell!

Ja sé, ja, que les dues cap-pares d'AUMASA han estat comparades amb la «DAMA DE FERRO», la Sra. Margaret Thatcher. Però aquesta es va portar dignament quan va veure que no tenia raó. Es va retirar, tot permetent que Anglaterra seguís la marxa que reclamava la majoria.

Srs. batles esmentats: Teniu un bon os que roegar. És cert; però no poseu aigua al vi de l'entusiasme de la gent que confia en vosaltres; és una gent en nom de la qual us escric aquestes línies, cap alt, davant Déu i tot lo món. No poseu el cap davall s'ala! Envestiu al «MIURA» o MIURES? que sia, que el poble us ho agrairà ferm. Venga, que s'acosten les eleccions!!

Un que no té cotxe.
Per tant, usuari forçós d'AUMASA

CARTAS AL DIRECTOR

NEGLIGÈNCIES MUNICIPALS

Benvolgut director de la revista «Artà»:

Si hi ha res que admir grandiosament quan pens en la vostra revista, és que reflecteix les inquietuds i el malestar de tot un poble que, al contrari de tots voltos, que us expressau clarament i sense cap pèl a la llengua, té por de dir en veu alta el que realment sent i pensa. I tè por, per les possibles represàlies.

Idò bé; vull expressar-vos aquesta merescuda alabança, i aprofitar-la per denunciar un fet que ens perjudica a molts d'artanencs. Sobretot als nostres fills, que també són del nostre poble.

Som la mare d'un petit futbolista. Em veig obligada a anar a cercar-lo en acabar l'entrenament, perquè tot el carrer, des de la sortida del poble cap a les pesqueres, resta fosc com «la boca d'un llop». A

més, i per si fos poc, hi has d'anar quasi, quasi amb un «todoterreno» per la quantitat de clots, bonys i el malambros estat de la carretera. I no en parlem, si és que vos decidíu a anar cap a «Sa Duàia». És un autèntic safari.

Jo sé de bona font que Joan Sureda, el qual, a més de president de l'Artà és regidor del P.P., ja ha posat aquests fets en coneixement de l'Ajuntament més d'una vegada. És una llàstima que els nostres fills hagin de pagar les conseqüències d'aquestes petites venjances polítiques-personals. Més que una llàstima és una vergonya.

Una artanenca

HOMENAJE A PEDRO MATAMALES

ULTIMA HORA

Como sucediera en otras ocasiones, «els artanencs», se sintieron solitarios y unieron sentimientos en un claro ejemplo de hacer «poble».

En esta conyuntura, remomerando por todo lo alto la memoria de Pere Matamales Llinás, que a su manera y leal entender, vivió, sufrió y vibró para enaltecer y prestigiar el nombre de su villa natal. Todos los actos celebrados registraron masiva asistencia, quedando patente el cariño y aprecio que Pedro se supo granjear en el transcurso de sus 60 años de existencia.

CEREMONIA RELIGIOSA

Como en los viejos tiempos, los preconciarios, los de antaño, el «Orfeó Artanenc», como hacía décadas atrás, nos deleitó e hizo posible la gozada de escuchar las notas imperecederas de un Schubert solemnizado una Concelebración Eucarística, un viejo sueño de Pedro que no pudo ver realizado, pero cual Cid Campeador, se hizo posible tras su muerte. En su homilía, el P. Bernardo Nebot, tejó una verdadera pieza oratoria rezumante de ternura y de nostalgia. A resaltar que el rector Francisco Munar y el Superior del Convento P. Antonio Roldán, quisieron asociarse al homenaje concelebrando con su asistencia personal a los actos.

Tras la celebración religiosa que congregó a una verdadera multitud se formó la caravana que emprendió el camino del cementerio.

CEMENTERIO

La serena quietud del camposanto apenas se vio turbada por el tropel de la comitiva que, en día tan señalado, quiso dejar la im-

pronta de su testimonio y de su reconocimiento depositando un ramo de flores al pie de la tumba del homenajeado. El ferviente rezo del Padrenuestro, las sentidas palabras de Pau Piris, los alusivos versos de Toni Ginnard, envolvieron el ambiente de un halo de misticismo y recogimiento realmente sobrecogedor. Sobre el pensamiento de todos los presentes flotaba la figura entusiasta y pléctica de Pedro Matamales.

«SES PESQUERES»

«Ses Pesqueres», se vistió de gala y de luto para enmarcar el homenaje deportivo. El partido de «velles glòries», semejava un compendio de la historia viva del fútbol artanense, una especie de «trailer» donde aparecían retazos de toda una época, incluidas secuencias del mítico y añorado «Es Cos». Hablar de nombres sería impropio, exponiéndonos a caer en olvidos no excusables. Con decir que estaban casi todos es suficiente y significativo, porque algunas ausencias eran meramente físicas ya que la mente y el corazón sí estaban allí presentes.

Terminado el partido de los «carrozas» se sucedieron una serie de actos emotivos y altamente espectaculares. Con el telón de fondo de todos los veteranos, símbolos de un pasado glorioso, del testimonio del fútbol actual y, de la muchacha benjamín, expresión de un mañana no lejano, se procedió al reconocimiento público a la memoria de Pedro Matamales. El niño Lorenzo Terrassa, uniformado con los colores del C.D. Artà, entregó a Francisca Rosselló, viuda del homenajeado, un ramo de flores, lo mismo que hizo seguidamente Mateo Arrom, en nombre de la plantilla actual. Los presidentes del

Artà y Avance, Joan Sureda y Antonio Vaquer, respectivamente, le hicieron entrega de sendas placas conmemorativas. Asimismo, el C.D. Manacor y Cardassar se adherieron con regalos conmemorativos, lo mismo que el Básquet Sant Salvador lo hizo en una placa entregada por la jugadora Mª Antonia Flaquer. Como colofón, el árbitro del partido, Sr. Sanús, hizo entrega de un balón que contenía las firmas de todos los jugadores, tanto de Artà como de Mallorca, que habían participado en aquella tarde entrañable.

CONCIERTO

Las amplias naves del templo parroquial se llenaron de asistentes ansiosos de asociarse al acto necrológico. La Capella Majorquina dirigida por Bernardo Juliá, ofreció un sugestivo programa-repertorio que colmó las apetencias de un público que se entregó por completo a las excelencias mostradas por la masa coral concertante, y que ante los reiterados aplausos ofertó una pieza no programada.

En el intermedio Joan Escanellas en un parlamento pleno de lirismo, poesía y sentimentalismo gloseó certamente la figura de Pedro Matamales. Acto seguido, una representación de «els antics companys» entregaron a la familia una bandeja de plata con sentida dedicatoria.

Las prisas de última hora. Queda pendiente la publicación del discurso homenaje a nuestro queridísimo artanense, Pedro Matamales, en el próximo n^o de Marzo. No se lo hemos ofrecido a nuestros lectores por problemas de tiempo y espacio.

Entrevista a un missioner, mig artanenc

Hem tornat veure el pare Miquel Ramon Campins, T.O.R.

Bono, no volem molestar a cap ni un dels artanencs -dels qui viuen dins el nostre poble- a l'hora d'explicar qui és aquest frare franciscà de la Tercera Orde Regular. Però, com que sempre és bo de fer trobar-nos amb els desorientats de torn, direm quí és el nostre entrevistat, ben entès que veim clar que més d'un dels artanencs i coloniers es posarà a riure quan expliquem qualsevol cosa sobre aquest franciscà tercerol.

Fra MIQUEL RAMON I CAMPINS va néixer a Lloseta (Mallorca), l'any 1951. Després d'estudiar al Seminari de la Porciúncula (Mallorca) i a Madrid, l'any 1982 fou ordenat de prevere pel Cardenal Vicente E. Tarancón. Després d'unes experiències de frare i de sacerdot, l'any 1984 arribava al convent franciscà d'Artà. I l'any 1985, el Sr. Bisbe de Mallorca li feia el nomenament de vicari Coadjutor de les parròquies d'Artà i de la Colònia de Sant Pere.

Des d'aquest punt, l'entrevistador ja es perd. Ha sentit contar tantes de coses sobre l'entrega i la servicialitat d'En Miquel (a Artà i a la Colònia sempre l'han citat així), que ara no troba ni una mica estrany que els feligresos de les dues parròquies s'hagin desfet en peces quan l'han tornat veure. I això vol dir que un dia se'n va anar.

Sí, efectivament, a mitjan estiu de l'any 1989, el P. Miquel ens deia «ADÉU». Però els artanencs i els coloniers romanien atordits i trists. Se'n anava un bon amic. Un frare i prevere farcit d'humanitat i d'un sentit modern -i encertat- de la religiositat.

Les barraques i la gent que ha de contemplar, cada dia, el P. Miquel. Sense deixar la mula quasi mai.

El cas és que el P. Miquel li envellà cap a les missions de HUAMACHUCO (Peú), d'on ha tornat al cap d'un any i mig. Normalment, ens conta, els missioners de HUMACHUCO venim cada dos anys a descansar a Espanya; però passava -segueix dient- que durant l'estiu tenim una feinada, mentre que durant els mesos de desembre i gener, plou tant i tant que ens veim obligats a no fer gens de feina de la nostra.

En Miquel, arribat a Mallorca, ha vingut, més aviat que de pressa, a Artà i precisament durant les festes de san Antoni.

L'hem cercat i l'hem trobat. I dic això, perquè no vulgueu sobre les dificultats que ha tingut aquest entrevistador a l'hora de conversar amb el P. Miquel. Es veu que tant els artanencs com el coloniers se'l rifen. Reunions per aquí, dinars i sopars per allà; ell no hi havia manera de trobar en Miquel.

Li hem fet un caramull de preguntes. Totes han restat ben contestades. Però com que En Miquel té una amenitat que romp tots els motles prevists, els nostres lectors només podran gaudir d'unes espiellades de tot allò que ha contat. Tallant i tornant tallar, l'entrevista encara resulta llargaruda.

-Vegem, Miquel, clar i llampant, ¿perquè te'n anares d'Artà i de la Colònia?

-Encara que el vot d'obediència -que em lliga greument- ens fa lliures a l'hora de donar una contesta a la crida de Jesucrist, i participar amb Ell en sa Missió d'alliberació, he de confessar que vaig partir amb disgust. I això que feia temps que jo tenia ganes d'anar a missions, concretament, a la missió que té

la T.O.R. a la serra peruana. Ara bé; amb la mateixa sinceritat he de dir que, al cap de poc temps d'haver arribat allà, em vaig sentir contentíssim. Contentíssim, maldament que em trobàs amb un món completament distint. Pareix que en lloc de progressar, van enrere, com els crancs.

-¿Ho pagava anar-t'en d'un poble que t'estimava i que t'ajudava a la teva realització humana, cristiana i religiosa?

-Sense dubte que sí, perquè havent d'aprendre dins un món nou i en mig d'una cultura que jo desconeixia, he comprovat que tot t'ajuda a créixer en l'esperit, en la fe i com a persona.

-Demostra'm que el canvi ha estat una millorança.

-La persona sempre pot créixer més i més, i passar d'una situació benestant (com la que jo vivia a Artà) a una vida de pobresa-misèria, et fa descobrir els valors humans i cristians que hi ha dins uns ambients absolutament distints. Per exemple: a vegades m'han tret de polla-guera la tranquil·litat aturmentadora, el no frissar mai, trobar temps per a tot, gaudir de la pau d'esperit, demostrar alegria dins la misèria i els contratemps, uns valors indiscutibles d'aquella gent de HUAMACHUCO. Però ben aviat vaig veure que tot això són uns valors que aquí també els varen viure els nostres padrins, i tot em va fer molt de bé.

-¿Què pestes fas per allà?

-En aquelles terres, el «Padresito» és —o vol ser— un seguidor de Jesús. Acompanya —encarnant-se allà on es troba— en la fe, al mateix temps que intenta ajudar a fer camí a tota aquella gent.

La primera passa que vaig haver de

Una part dels feligresos del missioner entrevistat. Aquella església és una de les millors que hi ha per allà.

Na «NUSTA», colcada pel P. Miquel. Es troben a una muntanya de més de 4.000 metres. L'acompanyament és un guia «cholíto»

donar —i amb molt de gust— va esser aprendre a viure amb ells i com ells, dins lo possible.

En quant al treball d'evangelització i de promoció humano-social, em trob amb l'obligació —no es pot retrassar— de fer front a una religiositat amb massa poca catequesi, és a dir, un bullit de supersticions paganes (molt aficades) pas-sades per l'Església, o «batiades». Només tres exemples: a) confesar-se, perquè tenen mal de cap; b) demanar el bateig del nin, perquè plora molt; c) suplicar-te que els cantis «UN EVANGELIO» abans d'anar al metge, o en lloc d'anar al metge (a més d'un dia de camí, per cert).

Sobre la promoció humana i social, has de començar per les coses més elementals. Menjar, n'hi ha poc. I és po-bríssim en calories, vitamines, etc. D'altra banda, no se renten, o ho fan poques vegades. Ni tampoc cuiden la neteja dels utensilis per a cuinar i menjar. Quan duen una camia ben bruta, se'n posen una altra damunt (neta o bruta, segons com l'han rebuda d'obsequi).

No hi ha allò que a Mallorca deiem «la bassa», ni res paregut. El camp —o el carrer— és el seu gran «lloc comú». I

els nins i els cans mengen dins el mateix plat, encara que els missioners hem repetit a les famílies que allò són barbaritats. Es queden sempre tan tranquils!

Ja veis, idò, el camp grandios de feina que té allà qualsevol «Padresito». Bono, només vos he contat una mínima expressió.

—Ara, ulls clucs i aviat, diga'm com és la pobresa d'un dels pobles que tens en-carregats.

—No som capaç de contar-ho amb poques paraules. Emperò, teniu ben en compte que la pobresa és —sobretot— la pobresa d'esperit, del cap, de la intel·ligència... Tenen molt poca iniciati-va. S'aconhorten amb el «bolo», una bolla de fulles de coca, roegada amb calç viva dins la boca. El «bolo» els lleva el cansament, la fam i la son.

Viuen dins casetes de fang, sòtil de palla, i dormen en terra.

Seria massa llargarut contar els detalls d'aquella pobresa-misèria.

—Tots sabem, més o manco, l'extensió de Mallorca. Tu mira de prendre com a referència a la nostra illa, i conta com és de gran la parròquia que t'ha confiat el novell Bisbe mallorquí (de Llubí), Mons. Sebastià Ramis Torrens, T.O.R.

—La meua parròquia està formada per quatre Districtes, i té una extensió un poc més grossa que la Vicaria IV de Ma-llorca, la Vicaria Episcopal de la qual n'està encarregat el nostre recordat amic Rafel Umbert. Però allà, més que els quilometres, compten els camins infer-nals i el fet de que sempre van pujant o devallant muntanyes de tres, quatre i cinc mil metres.

Dels 60 poblets de la parròquia, en puc visitar 12 emprant un «Jeep» Toyota; als altres, hi he d'anar colcant da-munt Na «NUSTA», la mula. Vegeu-la a la fotografia. ¿Durades del viatge? El poblet que tenc més prop d'allà on visc més, es troba a un poc més d'unes cinc hores de camí de mula. I el «caserío» més lluny, em cau a unes 20 hores, pas-sades colcant damunt la mula. Més ben dit: faig el camí colcant, sí, moltes d'ho-

res, però també anant a peu estones i més estones. No puc aguantar «tanta mulada».

—¿Què has fet dels MIL DÒLLARS que et varen entregar el P. Roldán i els artanencs, quan te'n anares a HUAMA-CHUCO?

—Ho he gastat —i no m'han bastat— així: 1) ajudant a catequistes malalts (medicines i menjar); 2) fent algunes millores necessàries dins la casa on visc normalment; 3) canviant rodes i pagant altres factures del «Toyota» esmentat. Com poreu veure, MIL DÒLLARS no porien donar per més.

—¿És veritat que t'arriben tots els doblers que t'hem enviat els artanencs i els coloniers? ¿No es perden a mitjan camí?

—M'han arribat tots els doblers que m'heu enviat.

—Podem seguir, idò, ajudant-te, és a dir, enviant-te doblers?

—Clar que sí. I ja vos ho agraeisc amb tot el meu cor i per endavant. D'altra banda, la manera més pràctica que teniu els artanencs i coloniers (per allò de que vos vull llevar totes les molèsties possi-bles) és entregant el vostre donatiu a qualsevol missioner que vagi al Perú, o també entregant-lo a qualsevol dels fra-res que hi ha al nostre convent d'Artà. Ells sempre s'han demostrat molt dili-gents a l'hora de fer-me arribar els vos-tres donatius.

—¿Quan tornaràs?

—Si Déu ho vol —com deim encara els mallorquins—, dins dos anys. És la norma que tenim els missioners d'allà. Venim a Espanya cada dos anys. Si he romput el costum és perquè em tocava venir durant l'estiu. I allà, durant l'es-tiu, hi ha molta de feina. La poreu fer, però durant els mesos de desembre i gener, plou a les totes.

—¿Vols dir qualque cosa més als nos-tres lectors?

—M'interessa donar les gràcies pel grandios afecte que m'han tomat de-mostrar els artanencs i coloniers. Molt agraït a Na Francesca i En Joan (el ma-trimoni de l'ONCE), perquè la mar de vegades han posat la seva emissora d'a-ficionats a la disposició de gent que volia parlar amb jo. És un favor que no té preu.

També vull dir als artanencs i colo-niers: M'heu fet empegueir del «casser» que m'heu regalat. Gràcies de tot. Se-guiu amb aquest culte que sabeu retre a l'amistat humana. Continuau dins un clima de pau i d'unió. Hi sortireu guan-yant.

MIQUEL: Que tenguis bon viatge de tornada a la teua missió. I que Déu et guard de perill!

UN DE FORA POBLE
Artà, 17 gener 1991

Entrevista a... D. Francesc Munar, Rector solidari de la Parròquia d'Artà i La Colònia de Sant Pere

La revista ARTÀ es sent honrada amb l'entrevista que ha consentit Mn. Francesc Munar i Servera, el qual ja va gaudir a les nostres pàgines (desembre 1990) amb una encertada escomesa als feligresos d'Artà i de La Colònia.

D'altra banda, donam la més completa enhorabona a la nos-

tra magnífica col·laboradora, una dona que ho fa molt bé i que vol romandre dins l'anonimat. Respectem aquesta postura, però ens sap greu no donar el nom.

LA DIRECCIÓ

Nom: D. Francesc Munar i Servera.

Nascut a Manacor. L'any 1948.

-Parròquia on ha oficiat?

-Vaig acabar el seminari l'any 1973, i els meus primers 6 anys de treball pastoral els vaig viure a Sóller: primer com a diaca i llavors —els tres darrers— essent capellà. Després vaig treballar 6 anys a Burundi (Àfrica Central), a la missió diocesana mallorquina. L'etapa següent va ser Brusel·les, on vaig passar dos anys d'estudis teològics. El 1977 el Bisbe em va enviar a Lloseta, i, tres anys després, m'ha enviat aquí, a Artà.

-Records de la seva infantesa?

-La meua infantesa és la d'un nin de la pagesia dels anys 50 als 60. No hi ha gaire coses que cridin l'atenció. Els meus records més vius són una família nombrosa, la vida del camp, una escola unitària, la parròquia, els escoltes.

-Com va sorgir la seva vocació religiosa?

-El medi en el qual vaig viure la meua infantesa era religiós: una religiositat senzilla i sincera. No ofegava. El contacte amb la parròquia i la motivació familiar varen ser decisius perquè anàs al seminari.

-Records de la seva joventut i vida al seminari?

-El seminari significà moltes coses en el meu record. La formació intel·lectual i humana era d'alta qualitat, al meu veure. Jo al·lucino n'estic molt agraït. Va ser el temps de creixement, de la maduració d'un estil de ser capellà, de recerca. D'entusiasme per un món nou. Un temps també de forjar una espiritualitat en temps de forta secularització. Era anar quantre corrent, més que ara i tot, apuntar-se al que em vaig apuntar.

-Quins projectes té vostè per la nostra parròquia?

-Els projectes que tenc per a la nostra parròquia? El primer és compartir la vida del poble, conèixer les persones, les famílies, els diferents ambients. No vull dir que vinguem sense projectes. Però crec que els projectes els hem de fer aquí junts, tots els qui vulguem posar les dues mans en la construcció de la comunitat cristiana. El meu projecte és una Església que sap lo que vol i que està molt oberta a la vida del poble.

-¿Principals problemàtiques amb la qual s'enfronta l'Església actual i mesures que es prenen per poder-la combatre?

-L'Església actual es confronta a una situació d'irrellevància de lo religiós. Déu ocupa un lloc molt secundari en el nostre horitzó, dins la nostra societat. Al mateix temps, els temps actuals són sumament interessants per a la nostra feina, ja que el qui

en vol, en vol. Veig la situació de l'Església millor que fa vint anys i que fa cinquanta anys. Per què? En primer lloc perquè no hem d'enyorar el passat, sinó afrontar el present i mirar-lo amb ulls positius. Això no lleva que hi ha molt que fer!

-¿Quines mesures hem de prendre? Treballar, treballar i treballar. Per què? Per una Església de persones que celebren la fe, que fan un procés de creixement, que tenen una repercussió de millorar la convivència dins la societat. La missió de l'Església sempre és la mateixa i sempre és nova: de l'Eucaristia treim i a l'Eucaristia duim tota la nostra vida. D'allà surt el nostre servei als altres, la llum que ens fa créixer en la fe, l'estil de vida de Jesús que volem viure avui.

-Aquesta qüestió és una mica delicada; emperò, segons el meu punt de vista, força interessant. ¿Està vostè plenament d'acord amb totes i cadascuna de les postures i plantejaments dels seus superiors eclesíastsics, o per ventura difereix personalment sobre qualche qüestió?

-En tot l'essencial estic d'acord amb els responsables de l'Església. Al mateix temps, no podem oblidar que la consciència de la persona és la darrera instància que hem d'oïr: això sí, una consciència que s'ha deixat il·luminar per l'Evangeli i que està oberta a les opinions dels altres i que reb amb serietat i amb bon esperit, l'ensenyament dels responsables de l'Església. Acol·lir els ensenyaments dels responsables de l'Església, és una obligació que no estalvia la pròpia recerca.

-¿Què és el que més li agrada del nostre poble, i què és el que li ha vingut més de nou?

-Encara conec poc el poble d'Artà. M'agrada l'estil de viure i el caràcter obert,

ALQUILER DE PELICULAS

INSTALACIONES ELECTRICAS
VENTA DE ELECTRODOMESTICOS
JAIME MESTRE PAYERAS

Carrer Ciutat. 46 • ARTÀ

TELYCO

FAX Y TELEFONOS

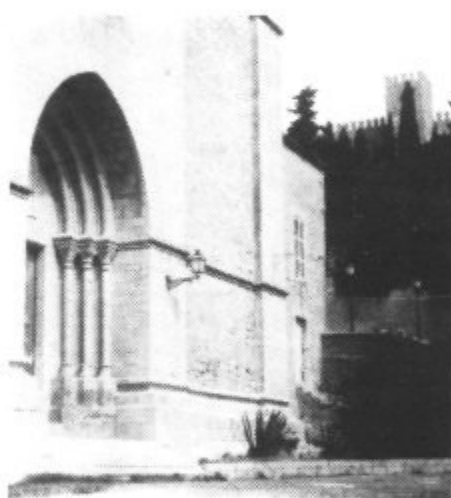
festiu, acollidor. M'agrada que s'ha conservat el caràcter del poble: les cases i el conjunt urbà. La primera impressió és molt positiva.

-¿Missatge que voldria donar als seus feligresos i població en general?

-Jo tenc poques coses què dir, encara. Vull posar-me al servei de tots els artanencs i coloniers. Que sàpiguem que les portes de les parròquies continuen obertes a tots. La vida de les parròquies continua. Tota iniciativa per a millorar la qualitat de la vida cristiana serà ben arribada i ben recolzada.

-Voldria afegir res més?

-Vull afegir que em sent molt limitat i que confii en l'ajuda de Déu. Confii que tots —laics, religiosos i religioses, i equip

de capellans continuarem assumint les nostres responsabilitats per fer de l'Església un verdader Poble de Déu obert a totes les necessitats i tota la vida del poble d'Artà i de la Colònia.

-Aquest és el nostre nou rector. De conversa tímida, emperò sumament agradable. Afable i treballador, natural i espontani, és la viva representació de les virtuts humanes de la Institució dins la qual, tan honrós, forma part.

Que Déu, amb tota la seva misericòrdia, les hi conservi molts anys i ens les mostri, mitjançant els seus actes, com a model d'exemple a seguir.

M.A.P.E.

Artà, 14 de Gener de 1991

*Jardineria, Disseny
Manteniment i
Venda de Plantes*

Joan Llabata Morey

Plaça Conqueridor, n.º 8
Tel. 88 52 44

07570 ARTÀ
(Mallorca)

FERRER AMENGUAL SA

FABRICA DE MOSAICOS Y PIEDRA ARTIFICIAL
ALMACEN DE MATERIALES DE CONSTRUCCIÓN

Fábrica, Almacén y Oficina: C/. Ramón Llull, 9 y 11
Tel. 83 61 79 - Fax 83 61 76 - ARTÀ (Mallorca)
Almacén y Tienda: C/ Velasco, 38 - Tel. 56 33 45
CALA RATJADA

Comercial

ARTA

EN ARTA:
Carrer de Clutat, 26 - Tel. 56 21 48

EN MANACOR:
Polígono Industrial
C/. Menestrals, 11 - Tel. 55 58 11

BAILLE

B.C.S. Taladoras y Segadoras

Per més informació: Cridar al Tel. 83 61 48

Massey-Ferguson. Tractores	
CONDOR	Motocultores y Motopompa
BATLLE	Empacadoras • Rotopacadoras y Sistemas de riego
ZADUKA	Equipos preparación Tierra y Siembra
AGUDO	Cubas de vacío
MONDIAL Y OPEN	Motopompa
CAVARA	Pulverizadores
CASPARDO	Baras de Corte
AUSCAPRESA	Remolques
BLANC	Readoras de Almendras
BRUN	Abradoras

DARRERS DIES, 91

A pesar de la crisi econòmica que, qui més qui manco, pateix en palpar les butxaques; del temor a les repercussions sorgides a rel del conflicte del golf Pèrsic, degut principalment a la manca d'una informació clara i concreta per part del govern Central, per raons de seguretat (emperò, quina seguretat?. Es clar, la seva); i les contraposades expectatives de cara a la temporada turística propera, els Darrers Dies artanencs rebroten, any darrera any, cada cop amb més força.

Ximbombades, Sa Rueta, sa Rua Grossa (àquesta amb una participació de més de 850 desfressats). Tots els actes, amb poques paraules, destaquen pel seu alt índex de participatiu, la seva originalitat, bon gust, ritme, alegria i ànim de superació.

Que no decaigui la festa!

Per molts anys a tots!

Reportajes

Enfante

FOTO - VIDEO

BODAS - COMUNIONES - BAUTIZOS

ARTÍCULOS FOTOGRÁFICOS

C/. Vinya, 25
ARTÀ (Mallorca)

Tel. 83 53 34

¡¡VISÍTENOS!!

AUTOS ESCANELLAS

EXPOSICIÓN Y VENTA

Carrer Argentina, 31 - Telèfon 83 61 15 - ARTÀ

SERVICIO OFICIAL

QUATRE ESQUITXOS SOBRE LA NOSTRA LLENGUA

Ell ja fa vuit mesos, lector dilecte, que pots llegir la pobresa d'una nota introductòria com aquesta, mentre que, acte seguit, t'he anat servint la riquesa admirable d'uns escrits de persones que han donat i segueixen donant llustre, glòria i esplendor a les «nostres lletres»

No seria gens estrany que les discussions —o les bregues?— sobre *¿Llengua o dialecte?*, *¿Català o mallorquí?* encara s'estiguessin allargant dins alguns cercles de la nostra vila. Més encara: jo m'arrisc a assegurar que si no hi ha el seny mallorquí a l'hora de llegir, discutir o pair les opinions valuoses dutes a aquest racó, ens podríem barallar fins que ens trobem a la vall de Josafat.

Ja fa molts d'anys que vaig pels camins de la vida amb una forta convicció: en aquest món, endemés de tenir els peus ben posats damunt la terra que ens aguanta, és necessari (encara sé passar sense escriure «cal») somiar. Si no, mai per mai canviarem la realitat d'allò que no ens agrada, com tampoc podríem arribar a fer qualque cosa que ho pagàs un poquet. Restaríem tots com a CONFORMISTES. Si no tenim un horitzó de poesia, per petit que sia l'horitzó, en lloc d'esmol·lar, farem osques. I, lògicament, coneixerem la fondària de la tristesa, o de la pena del ferrer sense carbó; bono, del ferrer de temps passats.

Un escriptor francès, René Bazin, ens va deixar escrit: «Hi ha persones que neixen amb una cadenera dins el cor, i encara que la gàbia sia pobra, canten amb alegria».

A l'hora de tractar una vegada més sobre la nostra benamanda llengua, m'agradaria ferm esser com una cadenera xalesta que, amb una gàbia pobríssima, sens dubte, cantàs pulcrament les excel·lències de la llengua que parlem els mallorquins. I, t'ho ben asseguro: per cap de les maneres voldria caure dins el vici que ha citat la Doctora Aina Moll: «Els radicalismes a favor de la llengua són TAN PERNICIOSOS com el radicalisme en contra».

Però, lector benivolgut, m'agradaria ferm que tenguessis molt en compte que quan tractam sobre les qüestions —tan i tan variades— de la llengua de Mallorca, hi ha una ignorància tan feresta i unes imposicions tan fortes, que no puc passar sense recordar aquelles paraules del valent estadista anglès, Oliveri Cromwell: «Mai s'arribava tan lluny com quan no es sap a on va un».

D'altra banda, a vegades em cau la cara de vergonya quan sent converses que fan macolins la grandiositat del parlar del nostre poble.

Davant de tants de dois escoltats —fins i tot, dins el benamat poble d'Artà—, em faig meves les paraules d'un imponderable autor castellà, Francisco de Quevedo y Villegas (1580-1645): «No he de callar, por más que con el dedo, ya tocando la boca, ya la frente, silencio avises, o amanares miedo».

Mentrestant, he arribat a un moment en què veig que aquesta introducció ha estat allargada molt més que els mesos passats. És que, donant-li voltes i més voltes, pens que té tota la raó del món un escriptor suís, Dürrenmatt, quan va assegurar: «Són ben trists els temps en què es fa necessari lluitar per tal de demostrar allò que és evident».

Veuràs, lector, que et present un altre docte estimador de la nostra llengua. Ja te'n vaig parlar, un poc, al darrer número de l'Artà.

Em referesc al P. Miquel Colom Mateu, franciscà T.O.R. Mira si tornes llegir allò que vaig escriure d'ell. Et faràs més càrrec de qui és. I veuràs que es tracta de tota una autoritat en la matèria que

P. Miquel Colom Mateu, T.O.R.

tocam des de fa vuit mesos.

Durant una partida llarga d'anys fou el director de la revista mallorquina i franciscana «Heraldo de Cristo», enterrada, per desgràcia, per un cervellet petit i buit, insensible als valors literaris i històrics que representava dins Mallorca i fora de Mallorca aquella publicació mensual i de devers 70 anys de vida.

Endemés, ha estat l'ànima d'una humil «fulleta», portaveu cada mes de la Germandat de l'Orde Franciscà Seglar, a la ciutat d'Inca. Era el responsable d'aquella «fulleta» i de la Germanat susdita. Dels seglars franciscans n'ha estat encarregat fins fa pocs mesos. A la «fulleta» encara la fa sortir cada mes. El P. Colom ja té 90 anys.

La citada publicacioneta (no arribà mai al tamany d'una quartilla), ha regalimat sempre religiositat sana i literatura de bon bessó.

Durant l'any 1978 va escriure el venerable P. Colom una partida d'articlets sobre el MALLORQUÍ. No ho oblidis, lector benivolgut: són treballs de l'any 78, però veuràs que encara tenen actualitat batentant. Bono, al cap i a la fi, hauràs d'esser tu qui hi digui la seva. Ara, fora ja més raons. Comença a llegir. Ho paga ferm.

Un de fora poble

VIII EN MALLORQUÍ

Sebre llegir i escriure en mallorquí serà casi una necessitat. Ara bufa molt fort el vent a favor de les autonomies. Es previsible que Mallorca i les illes germanes tinguin, dins poc temps, la seva pròpia autonomia i autonomia significa, entre altres coses, tenir un govern propi, sense perdre la dependència de l'estat espanyol.

Una de les conseqüències lògiques de l'autonomia serà la de donar una gran empena cap a l'ús de la llengua regional, la nostra estimada parla mallorquina.

Aclariguem, d'una vegada per sempre, què és el parlar mallorquí. La nostra parla és un dialecte de la llengua catalana. Però, ¿què vol dir dialecte? Dialecte significa una varietat dins una mateixa llengua. Amb un exemple s'entendrà millor. Per Mallorca s'hi veuen encara moltes figures que fan moltes castes de figures: figures flor i agostenques, roges i albacors, bordissot, blanques i negres, coll de dama, blanques i negres, alacantines, martiniques etc. Cada classe té el gust, la forma, el color una mica distints, però totes s'anomenen figures. Doncs la llengua catalana és un conjunt de dialectes, cada un dels quals té el seu nom i les seves particularitats, però sense deixar de formar una mateixa llengua, la llengua catalana és

un conjunt de dialectes, cada un dels quals té el seu nom i les seves particularitats, però sense deixar de formar una mateixa llengua, la llengua catalana, igual que les diferents fruits de les figueres tots reben el nom comú de figa.

Això que passa dins el català succeeix també en les altres llengües, com castellà francès, italià, anglès, etc. Totes són conjunts de dialectes, encara que sovint n'hi hagi un que domina damunt els altres i que, per raons històriques, doni nom a tota la llengua. Així passa amb el parlar de la regió de Castella que ha tramès el nom de castellà a la majoria dels dialectes que es parlen en les diferents regions d'Espanya i el de Catalunya que ha dat el nom de català a tota la llengua parlada a les illes balears, a València i a altres comarques.

En pròximes «Fulletes» continuarem tocant el mateix tema.

Però tal volta pregunteu: ¿A què ve parla d'aquest assumpte en la Fulleta? Això no és franciscanisme, pensareu. I per ara us direm només que al Director de la Germandat també li interessa la cultura dels Terciàris, dels seus estimats Terciàris.

No ens sentim gens enemics del castellà. Al contrari, creim que és educatiu i pràctic conèixer bé aquesta llengua. I millor encara si, més del castellà, es dominàs algun altre dels idiomes europeus més importants: francès, anglès alemany, italià, etc. Com ja ho hem indicat, l'estudi i coneixement dels idiomes contribueix a la formació intel·lectual de la infància i joventut, i resulta una cosa molt pràctica per a l'intercanvi comercial i turístic d'avui.

Però, per poc que un ho pensi, ha de sembla estrany, per no dir incongruent i ridícul, que persones que parlem en mallorquí, en el

nostre dialecte del català, quan hem de fer les nostres pregàries, quan amb més intimitat i confiança ens hem de dirigir al nostre Pare que està en el cel, ho hàgim de fer en una llengua que no és la nostra. ¿Què diríeu d'un mallorquí, que quan conversa no empra més que el mallorquí, si, trobant-se malalt al llit, per demanar les coses que necessita o desitja, envestís a parlar en castellà? Pensaríeu, naturalment, que aquell malalt desvarieja o que li ha trabucat el cervell. Doncs una cosa parescuda feim nosaltres quan en les nostres malalties espirituals, adreçam a Déu les nostres peticions, la nostra oració, valent-nos d'una llengua distinta de l'habitual, de la que usam en la conversa, de la que de petitons, aprenguérem a confegir dins els amorosos braços de les nostres mares.

Ja sabem que alguns diran, o pensaran, que ells manegen tan perfectament el castellà, perfecció molt discutible, que els és indiferent parlar i fer les pregàries espirituals en qualsevol de les dues llengües. O que afirmaran que Déu comprèn tots els llenguatges. Això darrer és ver. Però siau sincers i admeteu que sí, que ho és una incongruència, una cosa sense sentit, que en les nostres relacions vocals amb Déu, particulars, o comunitàries, usem una llengua diferent d'aquella en què parlem, en privat i en públic.

Doncs, ¿per què l'Església casi fins ara ens ha fet oir (no escoltar!) la missa en llatí, llenguatge que no entenem? Breument: perquè l'Església, en aquest aspecte, dormia. L'expressió és una mica dura, però real. Aquest punt el tocarem si Déu ho vol, en la pròxima Fulleta.

Fra Miquel Colom, T.O.R.
(Continuarà aquest tema)

ADEU A «BODEGON EL PASO»

No és el lloc del naixement ni la procedència familiar. El senyorriu es du dedins i la vida li afegeix aquest sebre estar en el seu lloc.

Així, en Joan i Na Magdalena, digueren adéu a la seva vida activa de casineros, amb un bon dinar del que en són testimoni les tres fotografies.

No vos descriurem si hi era en Gaitano, en Miquel Ferrer, en Joan Carter o na Francisca Lluca. Seria massa llarg, perquè hi era tothom: amics, clients, familiars, companys, camarades, comparses i confreres, coneguts, adeptes i correligionaris, fent entranyable i cordial que En Puseta i Na Magdalena Xincta assegueren a estoballes posades un dia denou de gener de l'any de mil noucents noranta i u.

Allà lluny tronaven mortíferes les armes, aquí entre noltros la pau i l'harmonia.

Ho despedirem tranquils i senyorívols. «El Paso» ja és història artanenca.

S.G.

ARTANENSES QUE TRIUNFAN

De raíz profundamente artanense, están en la cúpula de mando de una compañía de Aviación que, a su vez, se halla en la cabeza de las compañías de vuelo no regulares. Cabe alegrarnos y dar la enhorabuena a sus padres, nuestros particulares amigos, Paco Cano y Miguel Llodrá.

A continuación damos las notas entresacadas de las Agencias de Noticias y una nota del propio Consejo de Administración de la Oasis.

La compañía de vuelos charter «Oasis», una de las cinco primeras en cuanto a volumen de pasajeros, ha destituido a sus principales directivos y los ha reemplazado por personal de la charter «Air Europa», según fuentes del sector de compañías de vuelos no regulares.

PLAMA, Efe.- La misma fuente indicó que esta decisión fue tomada el pasado jueves en el consejo de Administración celebrado en Madrid y afecta al director General de «Oasis», Gregorio Callejón, que será sustituido por José María Llodrá,

director de Operaciones de «Air Europa», con efectos del primero de febrero.

También han sido destituidos el director del servicio de pasajeros, Florencio López Arellano, que será remplazado por César Obón, proveniente de «Air Europa».

El director comercial, Ricardo Morón, también tiene que abandonar su cargo, sin que por el momento se conozca su sustituto, así como Eutimio Blázquez, director Operaciones, y Luis Ballesteros, director de flota que se incorporan a Aviaco, según las mismas fuentes.

«Oasis», línea aérea que pertenece al grupo «Oasis International Group», un holding integrado por compañías aéreas, tour operadores y establecimientos hoteleros, tiene previsto trasladar sus oficinas centrales de Madrid a Palma a partir del primero de mayo próximo. Estos cambios completan los realizados en noviembre pasado por los accionistas mayoritarios, Pedro Pueyo y Mario Conde, que incorporaron en la directiva de la compañía a Tomás Cano, que había desempeñado el cargo de director General de «Air Europa».

OASIS INTERNATIONAL AIRLINES REFUERZA SU ESTRUCTURA

Madrid.- El consejo de Administración de la compañía aérea Oasis, ha procedido a una serie de nombramientos y modificaciones en su actividad operativa el pasado día 21 de enero.

Según informaciones facilitadas por la empresa, el Consejo ratificó el nombramiento de Tomás Cano como vicepresidente, tal como había decidido la presidencia. José María Llodra se incorpora a la misma como director general a partir del próximo mes de febrero, y al mismo tiempo se ratifican todos los puestos del Consejo. Gregorio Callejón, anterior director general, continúa prestando sus valiosos servicios a la compañía como miembro del Consejo de Administración.

Asimismo, y con el fin de afrontar en mejores condiciones la reordenación del mercado de transporte aéreo, el Consejo decidió que aunque la presidencia, la dirección administrativa y financiera continúen en Madrid, la dirección de operaciones, comercial y aprovisionamiento y servicios al cliente se trasladen a Palma de Mallorca mientras que la de mantenimiento continúe en Málaga.

El Consejo acordó asimismo que para los nuevos puestos de trabajo que estos traslados crearán en Palma de Mallorca tengan preferencia los trabajadores de Madrid.

Oasis International Airlines S.A. cuenta en estos momentos con una flota totalmente moderna, y prepara su estrategia para junto con las otras compañías aéreas del mismo grupo afrontar el reto de la liberación del mercado aéreo ofreciendo un servicio de alta calidad, para seguir ocupando un puesto líder en el sector.

VIDRIO ALUMINIO SANEAMIENTO
VIALSA

J. Bernad, J. Zafra y J. Genovard

Ctra. Santa Margarita, 57 - Teléfono 83 66 35
ARTÀ

COTEX

FERRER VAQUER, S.L.

Suministro Cortinajes,
Uniformes
y Lencería Hostelería

C/. Parras, 90
Tels. 83 53 15 - 83 53 31
Fax 83 51 62

07570 ARTÀ (MALLORCA)

BAR - RESTAURANTE

ES PINS Especialidad
Cocina
Mallorquina

C/. Ciutat, 48 - Tel. 83 64 61 - 07570 Artà

SOCIALS

Enllaç de Jaume Carrió Vives i Mª Antònia Alzamora Orell.

Dia 15 de desembre a l'església de Sant Antoni de Padua d'Artà, reberen el Sant sacrament matrimonial de mans del Pare Antoni Roldan, superior d'aquest Convent aquests dos joves artanencs.

Com podeu contemplar a la fotografia, la núvia estava radiant i en Jaume, tan conegut nostre per la seva simpatia demostrada durant llargs anys, per molts més d'ajudar als de ca seva primer a l'Almudaina i després al bar Monument.

Després d'un suculent refrigeri, partiren cap a Canàries lloc de moda pel seu càlid hivern i proximitat, dins el que hi cap.

Boda Viejo Sánchez - Espinosa Pastor

Justito al lado de estas líneas, nuestros lectores podrán contemplar la cara de felicidad que irradian unos amigos nuestros.

El caso no era para menos. María Antonia Espinosa Pastor y Francisco Viejo Sánchez, acababan de contraer matrimonio canónico, es decir, aquello de casarse «POR LA IGLESIA».

Concluida la ceremonia religiosa, celebrada en S'ESGLASETA (Artà), los novios, sus familiares y su numeroso grupo de amistades, se trasladaron al restaurante «SA GRUTA», lugar en el que fue hecha la instantánea que ilustra estas líneas.

EN ARTÀ

"la Caixa"
CAIXA DE PENSIONES

Servicio Cajero Automático 24 horas.

Todo ello ocurría el 10 de noviembre de 1990.

El representante de la Iglesia en la boda fue Mossèn Marià, Pàrroco solidario de Artà y La Colònia de Sant Pere.

Testificaron oficialmente el compromiso adquirido por los contrayentes las personas que citamos a continuación:

Por parte de la novia, sus hermanas María, Antonia y Bel, además del también hermano, Rafael.

El novio no quiso ser menos, y también escogió a hermanas y un hermano: Antonia, Isidro, Eugenia y Estrella.

Libres ya de las ataduras del gentío que les había acompañado —en la ceremonia religiosa y en el acto civil—, los recién casados salieron hacia Andalucía, donde pasaron y vivieron su LUNA DE MIEL. Deseamos que la alarguen hasta el momento de su último aliento. MOLTS D'ANYS! ¡FELICIDADES SIN FIN!.

Jovençans novells

El dia 3 de novembre de 1990, s'administraven el Sagrament de l'Amor els nostres amics ÀNGELA MARIA FERRER i MIQUEL ROSSELLÓ PICÓ.

El casament es va fer al Santuari de la Mare de Déu de St. Salvador (Artà). Va beneir l'amor-promesa dels jovençans Mn. Francesc Munar i Servera, Rector solidari de la nostra vila i de La Colònia.

Els testimonis que donaren fe del compromís matrimonial foren:

Per part de la núvia, Balbina Gil, Margarida Villalonga, Àngela Bordoy, Maria Marià, Caterina Martí i Neus Maria. En favor del nuvi, Sebastià Sureda, Francesc Bosch, Joan Matemales, Antoni Galmés i Damià Serra.

No li reclameu a aquest cronista —home i no dona— que conti com era el vestit de la novella esposa. Mirau si la fotografia adjunta pot associar un poc la vostra curiositat.

La menjua, el ball i tot l'altre divertiment es va fer a «S'Alqueria d'es Comte».

El viatge de LLUNA DE MEL el varen emprendre cap a Mèxic.

L'ARTÀ desitja pau, goig i prosperitat als novells jovençans.

MONTAJES SERVERA SOLUCIONES CON GARANTIA PUERTAS BASCULANTES

MANUALES, AUTOMÁTICAS O CON MANDO A DISTANCIA
CON MACHIMEMBRADO DE MADERA DE
NORTE - TEKA - CHAPA PEGASO
MONTADAS EN SU GARAJE CONSTRUCCIÓN
PIDANOS PRESUPUESTO

C/ Pep Not, 59 - ARTA - Tel. 83 61 31

ONOMÀSTIQUES

Amb motiu del 90 i 93 aniversari dels germans: Joan Lliteras Vaquer i Antoni Lliteras Vaquer, els seus més estimats familiars els prepararen un dinar a la Porxada, commemoratiu de la seva longivitat i excel·lent estat de salut i ànim espiritual.

Joan Lliteras, dins la seva afició a la poesia, darrerament adquiri-

da, ens mostra aquests versos reflectors del seu agraïment i presentiment d'aproximar-se al que ell tan valentment afronta com a la seva meta. Llei de vida és.

Què molts anys a tots, i que Déu ens conservi la salut i l'alegria!

La familia está en fiesta
para honrar la vejez
y para darle brillantez
está la familia reunida
toda en un mismo día
que sucede rara vez.

Tengo una gran alegría
estoy la mar de contento
de ver que hoy mismo tengo
la familia reunida
y tan solo en algún día
ella se está reuniendo.

Volviendo al mismo tema
de honrar a la vejez
yo tan solo os diré
que tenemos los cuatro hermanos
trescientos cincuenta y dos años
vividos en esta tierra.

Supongo que será el último
acto que realizemos
porque de los cuatro hermanos
alguno habrá fallecido
estando ya en el camino
que a la meta ya llegamos.

FALLECIÓ D. JUAN JOSÉ BLANES AYMAR

Había nacido en Artà. En un hogar de gran abolengo. Y en el seno de una familia numerosa, muy católica y enormemente querida por nuestros paisanos. Queremos decir, lo habrá adivinado el lector, que se trata de un hijo del benemérito médico D. Rafael Quintín Blanes, todavía altamente recordado dentro de nuestra villa. ¡Oh, la caballerosidad del «METGE QUINTÍN»! ¡Oh, su ojo clínico!

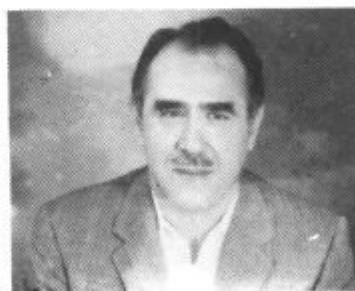
La nota necrológica no es para él; resulta muy cierto, pero hay ocasiones únicas para recordar hechos placenteros. Y no hemos resistido la tentación de aprovechar nada menos que el óbito de uno de los hijos de tan gran caballero y facultativo. Seguro que lo comprenderán nuestros lectores.

No murió en Artà D. Juan José, e.g.e. Fue en la vecina localidad de Son Servera. El hecho ocurría el 20 de diciembre de 1990.

D. Juan José había nacido el 22 de marzo de 1914. Hizo sus estudios de Bachillerato en el colegio Ramón Llull (Franciscanos T.O.R. Inca) y en el Instituto de Enseñanza Media de Ciutat.

Siendo todavía muy joven, salió hacia MAYAGÜEZ (PUERTO RICO), donde quedó incorporado a la célebre fábrica textil CASA BLANES, una firma comercial fundada unos 40 años antes por la familia Blanes de Artà.

Por aquello de que Puerto Rico pertenecía a los EE.UU., y porque Juan José había sido convertido en ciudadano de Norte-América, tuvo que hacer el servicio militar en Panamá, entonces en guerra.

Terminada la etapa militar, casó con Dña. Zulema Ribera, nacida en Santo Domingo, pero residente en Puerto Rico.

El fruto del amor conyugal fue un hijo: Rafael Juan, el cual, dentro de un matrimonio feliz, les dió a sus padres cuatro nietos.

Hace unos nueve años, D. Juan regresó de Puerto Rico. Se instaló en una casa de LA COSTA DELS PINS (Son Servera). Al cabo de unos años de gozar de las ventajas de su isla, envidó.

Jamás se desentendió de su villa natal. Hasta se hizo suscriptor de l'ARTÀ.

El funeral fue celebrado en la iglesia parroquial de Son Servera. El templo estuvo a rebosar, expresión clara del cariño que se había granjeado el difunto del cual nos ocupamos.

En paz descansen D. Juan y todos nuestros muertos. Y mientras suplicamos oraciones por el eterno descanso de su alma, testimoniamos nuestra sincera condolencia a los familiares del difunto: Hijo, Rafael Juan; hermanos, Margarita, Montserrat, Ana, Rafael, Francisco y Fita.

ELS NOSTRES MORTS

Quan només tenia 58 anys d'edat, partia cap a la Casa del Pare el nostre amic **BARTOMEU LLINÀS i FERRER**, a) Bossa, al Cel sia. Això va passar el dia 9 de gener, d'enguany.

En Bartomeu havia nascut a Artà. Durant tota la seva vida havia fet de sabater. Ens consta que deixava contenta a la gent que li acompanyava les feines pròpies de sabater.

A més a més, podem dir -i hem de dir- que En Tomeu ja era quasi el darrer d'aquesta casta de menestrals dins Artà.

Demanam oracions per a l'etern repòs de l'ànima del susdit Bartomeu, e.p.d.

Al mateix temps, acompanyam en el sentiment a les persones que el ploreu:

Margarida Sancho i Danús, esposa; Maria Rosa Llinàs Sancho, filla; Joan Riera i Ginard, gendre; Margarida Riera i Llinàs, néta. I, naturalment, als germans i altres familiars del nostre difunt. Al Cel sia ell, amb tots els nostres morts.

El dia 10 de gener de 1991, ens deixava el nostre amic **ANTONI MASSANET ESTEVE** (a. Bidigos), al Cel sia.

Havia viscut durant 78 anys. Sempre a Artà. I sempre amb l'honradesa dels nostres camporols. Perquè l'amo En Toni va fer de pagès-conrador tota la vida.

Així i tot, donà, quan tots sabem les serioses dificultats econòmiques amb les quals han lluitat els nostres pagesos, el difunt que avui recordam va donar una educació admirable als seus fills, els quals s'han pogut defensar bé en mig de la societat actual.

Mentre demanam -sense cap casta d'empeguement- una oració pel descans etern de l'ànima del susdit l'amo En **TONI MASSANET**, acompanyam en el sentiment als familiars que el ploreu ben legítimament: la seva esposa, Joana Aina Brunet (a. Sèva); els fills, Maria, Joana, Aina i Jaume.

Que el vegem al Cel tots plegats.

RECORDANÇA D'EN JAUME «TERRES»

En plena maduresa, quan semblava que a l'endavant li esperava el gaudir d'uns anys de

vida feliç i confortable, dissortadament la mort trencà l'existència de Jaume Ginard Alzamora.

En companyia de «Juanita» Danús, formaren l'arbre d'un matrimoni que, sens dubte, cal calificar de modèlic i exemplar.

El fet de no fruitar l'enlaç, es projectà, amb més força encara, cap al servei dels de més i es pot afirmar que a ca seva les portes mai romangueren tanca- des ni necessitaren de clau, ja que sempre estigueren obertes de pinta en ample a tothom.

Casi un adolescent, en Jaume tengué la satisfacció de formar part de l'equip fundacional del Artà, cosa de la qual sempre es mostraria orgullós. Sense esser el que sol dir-se un artista o malabarista de la pilota, en Jaume exhibí sempre entrega, voluntat i esperit de sacrifici. Amb En Salort i N'Homar formaren una mitja molt popular i fort coneguda dins la història del futbol artanenc.

Al cel sia.

RECORDANÇA D'EN JOAN SUREDA

Nacemos y vivimos para después morir, qué duda cabe de ello. No obstante, tenemos la suprema esperanza de que en el tramo final, seremos recompensados con el premio de la vida eterna, toda vez que de la nada vivimos y a lo mucho iremos.

Siguiendo la estela marcada por los que nos precedieron en el camino hacia el cielo, el pasado día 18 de enero, Mestre Joan Sureda Gomila, peix, enfilaba el sendero de la cristiandad con la firme convicción de haberse preparado para responder de su honor ante Dios.

A pesar de su aparente lejanía en el trato personal, Mestre Joan fue un hombre de un carácter amplio y agradable. Dotado de una tranquilidad natural, dominó el arte de la albañilería con oficio y ojo clínico. En una palabra: «veia ses feines ben fetes».

Era viudo de María Vives Nebot, Tita, de cuyo matrimonio tuvo dos hijos, Juan y Bartolomé, ambos prósperos industriales de la construcción, inmersos además, en cuestiones políticas, deportivas y relaciones públicas con las más altas esferas.

Desde esta sección l'Artà se une a su dolor, al tiempo que ofrece su pesar a las hijas políticas, María Salas y María Ginart, nietos, hermanas, cuñados y al resto de la familia. D.E.P.

Perruqueria UNISEX
tractament d'UVA
Obert cada dia
manco els
dilluns

USCHI I BEL

C/. Gran Via de la Constitució, 64 (Cantó Jaume III)
Tel. 83 63 82 - ARTA

Pintura — Acabados de Madera en

general

PG

Interior
Exterior

Esmaltes - Tintes - Barnices - Lacas

C/. D. Hernán Cortés, 3
Tel. 56 21 31 - 83 59 88 - ARTA

EN PINXO DE SON RECUIT

Vos dic que va remogut.

La du de noltros.

-No sou periodistes, ni sou res. S'aigo arriba a dalt dins es soterani de sa filla d'En Miquel Mondoï i no sou capaços de posar res.

-Fiet, un descuit és un descuit.

-No hi ha descuit que valgui. Un periodista ha de tenir es nas més fi que un «ca de mè».

Sa Canova, urbanitzada des de el 1972. El Sr. Pastor Vaquer conformava la decisió del Consistori d'anomenar a Herr Brante «fill adoptiu d'Artà».

Avui el seu fill diu tot lo contrari, amagant l'evidència.

-Sí però tu també hauries d'escriure millor, ja veus que te va posar es corrector que escrivies com si diguessis «Josu» o, «zi zeñó».

-Exacte. Es que jo no fas llengo o llengua. Jo fas idioma. I s'idioma el fa es poble que és es qui l'usa o el fa servir. Si hi ha faltes gramaticals que les corregesqui es corrector, això no és cosa meva. Jo m'exprés tal com me surt i ho tenc a dedins; tot lo altra són vuits i nous i cartes que no lliguen.

-També hi ha hagut renou amb so dir que és un ignorant.

-Poc a poc. Aquí aficaren sa pata es lletraferits. Vaig dir que era un alfabet, que vol dir que sé llegir, però no me consider dins un nivell cultural gaire enlairat.

-I no me facis ses busques endins que estic empenyadíssim.

-Com és ara?

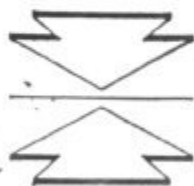
-Aquesta puta guerra «d'Es Golfo». Només les faltava això an es turistes. NO vols brou?, idò tassa i mitja.

-Serà curt.

-Curt? Més llarg que un filicumis. No veus que aquell puta moro ho té ben planejat. Se veu que fa temps que se preparava. S'ha fet construir un «bunker» i tantes me'n tiris de bombes.

-Haurem de pregar per sa pau!

-I que no la vol a sa pau?

CENTRE DE RECONeixEMENT
METGE - PSICOLOGIC
ARTÀ

**certificats metges per
permís de conduir i
llicència d'armes**

Avinguda Ferrocarril, 2, 1.er
(Damunt Bar Almudaina)
ARTA

OBERT
DILLUNS I DIMECRES
DE 17 A 21 H.

Es pitjor una gatera d'aigua que una de vi, diu sa dóna d'En Toni Pantali, que veim a sa fotografia amb Na Marieta Bernat

tic, encantador camí vell de Ses Coves. Per un passava Nuredduna amb la comitiva que duia a empresonar Homer.

-No deu tener sa culpa ell.

-Ès seu germà i es seu partit comandaven a Capdepera quan donaren permís per aquestes urbanitzacions. Això és cara dura. I que ningú dins es Parlament li fes sortir ses colors...

-Però ha salvat Sa Canova.

-L'amo de Sa Canova, estimadet, i ho hem dit moltes vegades damunt aquest mateix periòdic, era això que volia. Que l'indemnitzassin. Mira, però haurà salvat al manco Artà perquè suposam que serà Es Parlament i com a subsidiari Es Govern és que haurà d'escaldar els milers de milions.

-Ja veurem En Gelat on se jaurà.

-Lo que te dic és que no n'he de guanyar cap damunt ses urbanitzacions, ni cap dels qui feis l'Artà.

-Ja ho pots dir.

-I ara m'han venut que En Toni Manyà es tornà a presentar a ses eleccions.

-I això no vols?. En Toni és un polític de rel.

-Però és que m'han dit que se presenta amb sos Independents.

-I ara que dius?

-Recoranta carretons de putes sagrades, que eren ses sacerdotesses egípcies.

-Que te sap greu?

-Pots pensar. No hi havia que esperar altra cosa. Saps que li agrada estar a La Sala.

-Si al manco el posen amunt a sa llista.

-No i no passarà gaire que mos diran que qui va salvar Sa Canova fou ell.

-Mira que ets dolent!

-Som un reputa. No hi puc fer de manco.

-Has vist ses cartes an es director.

-Totes tres.

-I, que t'assemblen.

-Molt bé. Sa qui contesta a s'editorial de sa competència xerra clar.

-Jo trob que sí!

-De manera que ells espanten s'empresariat i ara mos volen demostrar que aquí no n'hi ha.

-Com aquell que diu...

-Mos volen fer creure que la Mare de Déu nomia Bet.

-I es Carnaval? I Sa Rua?

-Enguany torna s'estol més important i celebrat, actiu i renouer amb so bon sentit de sa paraula. En Carrillo va fora corda i en Pedro Sopa mana seny. Na Maria Ciutadana d'En Pantali s'ha fet vestits a escarada. En Tino, no en parlem. Amb una paraula! Qui te ronya que se grat!

-Saps res d'En Figuereta?

-En Toni seguirà amb sa ximbomba fins a la Muerte.

-Au! idò fins es mes que ve.

-Si Déu ho vol.

-I En Sadam.

-Alà és gran! Amèn.

-Però tú no vas a ses manifestacions?

-Ja ho crec que hi vaig anar! Jo me vaig manifestar dia tres d'A-gost just començada sa guerra. Idò vaig esser totsol.

-Idò és que se manifesten ara?

-Ho fan contra Nordamèrica, oblidant que si no arriben a venir l'any quaranta, ara seríem comandats p'En Hitler. Un altre dictador des mateix pelatge que en Sadam Hussein.

-Ara que te tires a sa política.

-Això no és política. Política se que va fer en Miquel Pascual dins Es Parlament.

-I que no és guapo això?

-Lo que me fot d'aquest estornell de Na Taconera és que tengui tantes ganes de protegir «Sa Canova i Carrossa quan ell ja té un Camp de golf dins Sos Sastres sense protegir gens ni mica, Sa Font d'Es Bramul, un altre per devers s'Heretat i Can Cabila.

-Ès que no deu voler competència.

-I sobretot aquella brutor que han fet, que no sé com no les cau sa cara de vergonya per devers s'Embarcador fins a Ses Coves d'Artà. Allò crida el cel. S'han carregat aquell hermós, poètic, turís-

**Ferretería
Pascual**

Calle Cardenal Despuig, 12
Teléfono 83 63 92
ARTA - Mallorca

Ferretería SAN LORENZO

Calle Mosén Galmés, 37
Teléfono 56 96 50
SAN LORENZO - Mallorca

HERRAMIENTAS PARA LA CONSTRUCCIÓN
PINTURAS • BRICOLAGE
SERVICIO DE ALQUILER
HORMIGONERAS • COMPRESORES
GENERADORES - MONTACARGAS
M. DISCO - ETC.

Foto: Miquel Mestre

FESTES DE SANT ANTONI

Passades ja ses festes de Sant Antoni
els molts d'anys vos vull desitjar
i esper, de tot cor, que el dimoni
les bones coses no mos hagi fet canviar.
Les coques i el vi animaren,
pels foguerons, a totes les comparses
que cantaven ben animades
trescant el poble i afegint-se a les rotlades.
Després la cavalcada ens recordà
que això del bestiar és ja llarga tradició
que surtin els cavallistes amb el vermell mocador
i les carrosses hi alegrin la visió.
L'ofici celebrat a l'església
ens deixà un gust de boca un poc estrany
sempre resulta trist
veure que se'n va un altre any.
Però, ara vénen els darrers dies
i a Artà això sí que ho tenim clar
que les festes són sempre motiu d'alegries
i ocasió per cantar i per ballar.

Mª Dolors Bonnín Vivancos

POETES I GLOSADORS

LA GUERRA DEL GOLF

En es «Golfo» ja ha esclafit
una guerra envirmada;
que de molt poca durada
seria, mos havien dit;
i heu han trobat més rostit
que sa força calculada.

La victòria ja tenien
segura els americans;
es «moro», curat d'espants,
esperava si venien,
i ets aliats no sabien
tot lo que duïen entre mans.

Tot aquell qui compta, s'erra,
per molt que hagi estudiat.
Tremola s'humanitat
que habita damunt la terra;
ja voreu aquesta guerra
si durà mal resultat.

Missils tenen preparats,
i en mollen de cada banda.
En Hussein, que comanda,
en farà de desbarats!
Moriran molts de soldats;
com veis, en res se desmanda.

La O.N.U. és impotent;
ningú l'ha sabut convèncer.
A Kuwait va fer s'ofensa
aquest moro tan dolent.
S'americà, tant potent,
a gemegar ja comença.

Com N'Hitler és de cruel;
egoista, ple de ràbia.
Ara ja ha atacat Aràbia,
lo mateix que Israel.
No'l destronareu d'ARREL.
Té es cap gros com una aubàbia.

Perquè ja toca a ses portes
sa tercera mundial
de guerra, i serà fatal;
millons de persones mortes;
tenen ses armes molt fortes;
i sa por és universal.

Escoltau-me, Bon Jesús:
a veure si ens ho arreglau;
que prest mos vengui sa pau.
Guerra no n'hi hagi pus.
An Es Moro i an En Bush
a veure si los «mansau».

Artà, gener 1.991
Antoni Ginard Cantó, Butler

VALS DE L'ESPLAI

Obrer que tota una vida
has consagrat al treball
sense retre cap eixida
i sense decaure mai,
vine a la pau que te brinda
aquest remans que és l'Esplai
a on podràs fer memòria
dels molts anys d'activitat,
amb altres companys de feina
que són, ara, més companys.
No tinguis cap desgaubança
per la pensió que t'han dat,
que és justa per merescuda,
i porta sempre alt el cap.
Qui ho dóna tot tinguent força,
mereix llors quan s'ha esgotat.

Vine, company, cara alegre,
a la pau del nostre Esplai:
el jubilat no és despulla;
és de tot-hom ben mirat.

PERE ESTEVA
Associació de Gent Gran
i Pensionistes de Ciutadella 1987.

NOTICIAS DEL C.D. ARTA

El C.D. Artá parece que está recuperando el buen camino. Los últimos tres encuentros parecen demostrarlo, si bien se empató en Ses Pesqueres con el Marratxí 1-1, equipo colíder de la clasificación, se armaron sendos positivos en los campos del Escolar 2-2 y en el de Binissalem 1-1, ambos equipos situados en el tercer y cuarto lugar, en el partido contra el Escolar de Capdepera nuestro equipo jugó con solo 9 jugadores desde el minuto 20 de la primera parte debido a la rigurosísima aplicación del reglamento por parte del colegiado de turno, en estos dos partidos el C.D. Artá fue siempre por decante en el marcador, consiguiendo los rivales el empate en el período de descuento.

En el partido Escolar-Artá, hay que destacar a todo el conjunto y guiarle por encima de todos, contra el Binissalem. Guillermo Massanet consiguió un gol extraordinario que mereció la felicitación, incluso del portero del Binissalem.

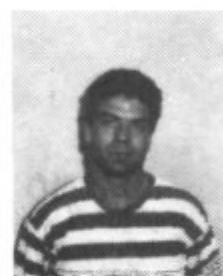
Como novedades en la plantilla hay que destacar la reincorporación de Jordi Caldentey, que a causa de una lesión ha faltado un mes y medio, Guillermo Massanet sufrió un golpe en un brazo en Binissalem, pero afortunadamente no pasó a mayores, Juan Martí en un entrenamiento sufrió esquinque en un pie, que le tendrá en el dique seco un mes por lo menos, desde aquí deseamos su pronta recuperación.

Juan Martí, lesionado

José Luis Grillo, jovencísimo jugador con una extraordinaria proyección

Jordi Caldentey, un jugador todo pundonor, que se reincorpora

Guillermo Massanet y Pedro Ginard

TROFEO GOLEADORES

Guillermo Massanet
Quique Darder

TROFEO A LA REGULARIDAD

Pedro Ginard
Sebastián Massanet

Fábrica de Licores
Cerveces.
Licors nacionals i estrangers
DES DE 1890
Especialitat en licors mallorquins:
PALO, HERBES DOLCES I SEQUES,
ANIS SEC «LA ESTRELLA DE ARTÀ»
Carrer 31 de Març, 11
Tels. 83 60 38 - 83 62 07
Fax 83 52 80 - ARTÀ

Cafetería ALMUDAINA

- ✓ Granizados de almendra, naranja y limón
- ✓ Pastelería
- ✓ Heladería
- ✓ Hamburguesas
- ✓ Platos combinados
- ✓ Tapas variadas y meriendas

Avd. Ferrocarril, n.º 4 - Tel. 83 62 48 - ARTÀ (Mallorca)

Partidos de homenaje a Pere Matemales

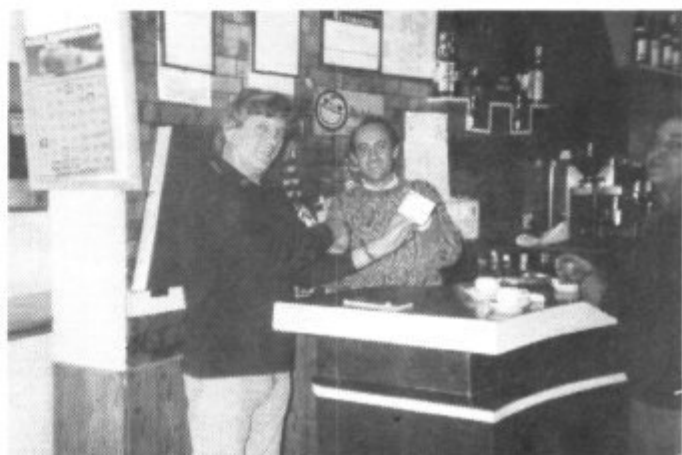
El Presidente C.D. Artà, entrega placa conmemorativa a la viuda de Pere Matemales

Entrega del ramo por parte del capitán, Mateo Arrom

Entrega ramo de flores por el niño Lorenzo Terrassa Ferrer

Presidente C.D. Artà, entrega talón 120.000 pts, sorteo vespino a D. Guillermo de' Trial

Viejas Glorias C.D. Artà

Veteranos C.D. Mallorca

Comentario: a las 3 de la tarde en el campo Ses Pesqueres, partido entre veteranos del Mallorca y viejas glorias C.D. Artà, partido muy entretenido con numerosos cambios. A fin de dar entrada en el juego a todos los que quisieron sumarse a este homenaje, el partido terminó con el resultado de 2 a 2 y actuó como técnico de las viejas glorias Antonio Femenias.

Árbitro: José Danús.

Soledad - Artà

Resultado: Artà 4 - Soledad 2
Buen partido con dominio del Artà que pudo haber goleado. Todo el equipo a buen nivel se confirma la recuperación.

Reportajes
Enfante

Foto
Video

BODAS - COMUNIONES - BAUTIZOS
ARTICULOS FOTOGRAFICOS

C/. Vinya, 25 - Tel. 83 53 34

ARTÀ (Mallorca)

HÍPICAS

Durante el mes de enero, se han celebrado importantes reuniones hípicas, en donde la participación artanense ha sido muy notoria.

El día de más inscripción fue el 6, festividad de Reyes; participaban 18 equinos locales, aunque sin conseguir una sola victoria. Se clasificaron en 2º lugar RIGOLETTO y TIATINUS; en 3ª posición, E. MARISOL, NIMBAU, PATRICIA y TORNADE OF FRANCE.

NIMBAU, el caballo de Benito Martínez, hizo 1º el día 12, al igual que el trotón QUILT DE BELLEVUE, 2º MAIKA DE EGO y MORELLET, N'ARTÀ hizo 4º.

En Son Pardo y el día 13, tomaron parte MERAVELLA, LOÇANA y LUCAS, que consiguió la victoria a 1'21.

Catorce caballos de nuestra población, tomaron parte el día de San Antonio en Manacor. A destacar, la penúltima carrera en la que los tres primeros clasificados fueron los tres de Artà. Entraron por este orden: TORNADE OF FRANCE, QUILT DE BELLEVUE y OSMAN.

La carrera de galope también tuvo su importancia con la victoria de NIMBAU a 1'08; igualmente tomaron parte en la misma TIATINUS y PATRICIA.

MALTEMPS V.X., después de tres meses apartado de las competiciones a causa de un accidente, logró un meritorio 2º puesto a 1'29'6.

RATA ZALEA y RUMBA, tomaron parte en la carrera especial para potros de 3 años, al igual RIGOLETTO que hizo 3º a 1'32'8. Los demás participantes en este día fueron N'ARTÀ, MAIKA DE

EGO, MORELLET y NOSTRO V.X.

En la diada de San Sebastián, en la sesión matinal, tomaron parte RATA ZALEA, LIGHT FLAME y MERAVELLA, que consiguió una tercera posición a 1'25'9, en la carrera de potros hizo 3º a 1'27'8, el único hijo del caballo LADSOUKO, quien en su día fue importado por la cuadra Sa Corbaia.

Por la tarde, en la carrera con la participación de los mejores nacionales, en el Premio Sant Sebastià, de los trece que estaban en programa cuatro eran de Artà, FAULA, E. MARISOL, NOSTRO V.X., y LUCAS, que se clasificó en 3ª posición a 1'20'7.

Una vez finalizada esta carrera, se hizo entrega a la yegua E. MARISOL, del trofeo correspondiente a la 1ª clasificada de premio kilómetro lanzado del año 90.

En la última reunión del mes, en Son Pardo, día 27, ganó su carrera la yegua LOÇANA a 1'25'4; TORNADE OF FRANCE, que en este día debutaba en Palma, consiguió una 4ª clasificación con el tiempo de 1'21'5. E. MARISOL fue la primera en probar fortuna en la prueba kilómetro lanzado, que al igual que antaño lo hizo al mismo tiempo de 1'17'3, marca que no desmerece y difícil de batir por otro trotón nacional.

La carrera más importante del año en Europa, denominada Gran Prix D'amerique, ha ganado en esta ocasión el caballo TENOR DE BAUNE, a 1'15'5.

Tomeu Femenías Sard

MOVIMENT NATURAL DE LA POBLACIÓ MES DE GENER

NAIXEMENTS

31-12-90. Purificación Ginard Gelabert. Filla de Pedro i Marfa Antonia.

8-01-91. Laura Pons Salgado. Filla de Jaume i Marfa-Ana.

18-01-91. Inmaculada Alcaraz Mesa. Filla de Andrés i Antonia.

22-01-91. Juan Cruz Lliteras. fill de Cipriano-Rafael i Catalina.

17-01-91. Jonatan-Antonio Fernández Benítez. Fill de Manuel i Dolores.

DEFUNCIONS

7-1-91. Antonia Torres Massanet. C/ Joan Estelrich, 9. 91 anys.

10-1-91. Antonio Massanet Esteva. C/ Ramon Llull, 26. 79 anys.

11-1-91. Micaela Torrens Ginard. C/ Major, 67. 80 anys.

12-1-91. Pedro Sancho Pastor. C/ Margalida Esplugues, 17. 93 anys.

14-1-91. Margarita Frontera Perelló. C/ Peira Plana, 21. 85 anys.

17-1-91. Margarita Ginard Lliteras. C/ Era Vella, 42. 95 anys.

21-1-91. Angela Sancho Ginard. C/ Montserrat Blanes, 16. 89 anys.

26-1-91. Juan Bernat Ginard. C/ Costa i Llobera, 54. 85 anys.

28-1-91. Juan María Massanet. C/ Pep Not, 22. 92 anys.

MATRIMONIS

4-1-91. Alfred Rainer Schlesier amb Juana-Carlota Corrales Nadal.

19-1-91. Vicente Navarro Fuster amb Isabel Caldentey Bisbal.

EL REPELENTE NIÑO VICENTE por ARPO

-A mi el presidente del gobierno me recuerda a Cantinflas, habla mucho y no dice nada.

FOTO COMENTADA

Corrien les primeries dels anys seixanta, s'acabava s'estraperlo i començaven a fabricar-se els primers sis-cents. Aquesta generació, apareguda per l'any cinquanta, ja no havia conegut ni la fam ni els darrers esterts de la guerra civil.

Venien els primers turistes i, de fet, elles serien les que més tard durien les recepcions i governarien l'hostaleria. A moltes no les coneixem el cognom i les nomenaren tal com sabem. Demanam perdó per la feta i valga la bona intenció per l'endemesa.

Són de darrera o davant i d'esquerra a dreta:

Na Petra neboda d'en Monget, Na Lita, Na Margarida Leva, N'Antònia de la que sabem que se casà amb en Cabot, Na Maria Angela Bovera, N'Antònia de Sa Creu Vella, N'Antònia Reüllà, N'Antònia Coca, Na Maria Borróna, Na Margalida Ratera i Na Catalina de Son Puça que se fa ses sopes per s'Atolon de Cala Millor, casada amb s'ex-porter Juan Domenge. Na Maria, esposa d'En Jaume Maiol i per fi Sor Margarida Ferrer (Sagrístane) que avui ja no és monja però segueix tan bona pedagoga com sempre que de casta li venia ja que no de bades era filla de Don Andreu sagristà de tan bona memòria dins la Vila.

La que ve a continuació no li treim la fisonomia pareix una Paies, si qualcú en sap el trellat farà bé amb assabentar-nos, a continuació una nina amb covetes que mos pa-

reix una forastera (dit sense sentit pejoratiu, no fotem), una filla d'En Mateu Oliver i Na Maria del Carme Piris aquesta si coneguda, artista, protagonista del Tio Pep i encantadora. Na Catalina Ferrer sa primera de les que seuen, casava amb Toni Salero, un altre capdavanter de la comèdia i altres herbes artístiques. Isabel Amorós, N'Antònia Salurdiana i Na Maria Mestre (Metxa) coneguda molt per l'Artà, N'Antònia de Ca'n Guidet i una altra nina peninsular.

Vet aquí aquest floret de nines, avui a la plenitud de la vida, que no podem estar-nos de publicar damunt les nostres pàgines perquè elles són ara les que duen la doma de les activitats del nostre poble.

I... ho deim sense gens de por, segueixen tan guapes i tan exerevides perquè ja és una generació de les que enderrocaren molts de «tabús» i creis-me, no es deixaren gaire llans pel clatell.

punt

FINAL

Com cada any, les nostres festes de Sant Antoni s'han vistes acompanyades de l'argument de 1990, compost pel nostre col·laborador Antoni Ginard Cantó «Butller».

Aquest argument conserva com el de cada any el flaïre de les coses pageses i casolanes, l'estil antic dels glosadors que ens precediren, la història de l'anyada i arbres fruiters, desgràcies, fetes i sa becollada que peguen sempre els glosadors a la joveia actual.

Enhorabona al nostre col·laborador i salut per continuar-ho els anys següents.

**Festa de
Sant Antoni Abat**

Artà, Gener 1.991